

Lübnan'da ve Filistin'de direniş kazanacak!

Sayfa: 10

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ekim 2024 / Sayı: 181

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault, Tofaş ve Eker Süt, Tuzla HT Solar, Chen Solar, MKB Rondo ve Tarkett Zemin, Gebze Mersen, İstanbul Polonez, Perfetti Van Melle, As Plastik ve Ejot Tezmac, Çerkezköy Elba Bant, Hatay Befesa fabrikalarından, Soma Fernas maden, Gebze metal ve kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-6

İŞ, AŞ, HÜRRİYET İÇİN HEP BİRLİKTE YÜRÜYELİM!

Onurlu gelecek için onurlu yürüyüş

Yazın çiftçilerin traktör motorlarının gürültüsünün kapladığı yollarda işçilerin ayak sesleri duyuluyor şimdi! Fernas maden işçileri çalışırken ölmek istemiyoruz diyerek Soma'dan Ankara'ya yüzlerce kilometreyi yürüyerek ovaları geçiyor tepeleri aşıyor. Sendikalı oldukları için işten atılan Eker işçileri işe geri dönmek ve sendika hakkını savunmak için Kemalpaşa'dan Bursa'ya yolları arşınıyor. İktidarın kemer sıkma politikası yüzünden eğitim-öğretim yılını pislik içindeki okullarda giren eğitim emekçileri, öğrenciler, veliler eğitimden tasarruf olmaz diyerek yürüyor. Aylardır verdikleri mücadeleyle direnişin simgesi haline gelen Polonez işçileri direnişlerini büyütüyor, Anayasal hakları için yollara düşüyor. Elba Bant, As Plastik, MKB Rondo, Tarkett Zemin, Mersen işçileri grev çadırlarından iş, aş, hürriyet yürüyüşüne katılıyor ve güç katıyor. Onlar öncüler. Yolu açıyorlar.

Yürüyen işçiler haykırıyor: "Ankara Ankara duy sesimizi!" "Bu gelen işçinin ayak sesleri!". Ankara işçilerin ayak seslerini duymuyor mu? Ankara'nın gözü Amerikan dolarında, kulağı İngiliz Mehmet'te... İngiliz Mehmet Ankara'da emperyalist sermayenin ismarladığı işçi düşmanı Orta Vadeli Program'ın kerametlerini anlatıyor. Ankara yollarında "madende can güvenliğimiz yok" diyerek yürüyen Fernas işçilerinin patronu

AKP milletvekili Ferhat Nasıroğlu, İngiliz Mehmet'in yanında oturmuş "Sayın Şimşek'in Orta Vadeli Programı, ekonomiye ve piyasalara güven veriyor" diye konuşuyor. Necip Fazılçılının iktidarında işçiler "öz vatanında parya" muamelesi görürken 1.500 kilometre ötedeki Ürdünlü Siniora Food (Polonez) patronu, 2.000 kilometre ötedeki Avusturyalı Rondo patronu, 3.000 kilometre ötedeki Fransız Andros (Eker) ve Mersen patronu Ankara'nın tepelerine bir telefon kadar yakın.

İşte Ankara'nın ülkeyi yönetirken kurduğu düzen bu! Sermayenin önünü açan, işçinin emekçinin, ezilenin ensesinde boza pişiren, Anayasa'nın dahi halı niyetine sermayenin ayaklarının altına serildiği, Anayasal haklarını savunan işçinin, polislin jandarmanın postallarıyla tekmelendiği bir istibdad rejimi bu...

Elbette ki bu düzenin sahipleri, işçinin ayak sesini duymazlıktan gelecek. Ama işçi, emekçi, köylü bu sesi duymalı. Öncü olan ve yolu açan işçilerin ardında bu hak yürüyüşüne katılmalı. Elbette ki bu düzenin sahipleri, işçinin emekçinin karşısına barikatlar kuracak. Yürüyenler artmalı ayaklar yere daha sert vurmali. Barikatlar aşılmalı. Elbette ki bu düzenin sahibi bir avuç azınlık, biz emekçi çoğunluğu ırkçılıkla, mezhepçilikle, her türlü ayrımcılıkla bin parçaya bölmeye çalışacak.

Patronların kartellerine ve paranın kallesliğine karşı işçilerin birliği ve halkların kardeşliği ile çıkmalı! Ayrı gayrı bitmeli. Ayşe ile Zeynep, Baran ile Alperen el ele vermeli, omuz omuza yürümeli!

Elbette bu düzenin sahipleri, aramızdan kendine işbirlikçiler bulacak. İçimizden çıkanları bize karşı kullanmaya çalışacak. Her şeye rağmen işçi-emekçi, sendikasına üye olmalı, sahip çıkmalı, denetlemeli! Gerektiğinde sendika başkanını da önüne katıp yürümeli! Türk-İş'i, DİSK'i, Hak-İş'i, Kamu-Sen'i, KESK'i, Kamu-İş'i, memleketin mühendis, mimar, tabip odaları, baroları ayrı ayrı değil birlikte meydanlara inmeli! Birleşik İşçi Cephesi ile genel greve, genel direnişe gitmeli!

Böylece iş, aş, hürriyet haykırışını, duymayan kulaklara duyurabilir, görmeyen gözlerle gösterebiliriz! Böylece işçi düşmanı Orta Vadeli Program'ı çöpe atabilir, İngiliz Mehmet'i "Go Home" diyerek Londra'ya evine gönderebiliriz. Böylece krizin faturasını, krizi yaratan patronlar sınıfına ödeyebiliriz. Böylece memleketin boynundaki emperyalist zincirleri kırabiliriz. Böylece işimize, aşımıza sahip çıkabilir, hürriyete kavuşabiliriz. Grevci, direnişçi işçilerin haykırdığı gibi ancak böyle bir mücadele ile çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakabiliriz!

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Bu düzenden tek çıkış yolu işçilerin birliğidir!

Geçtiğimiz haftalarda sendikamızla beraber, sendikalı oldukları için işten atılan Polonez işçisi arkadaşlarımıza desteğe gittik. Ziyaret dönüşü iş arkadaşlarımıza Polonez'i anlattık. Bizler farklı konfederasyona bağlı, farklı iş kollarından iki ayrı sendikayız. Ama aynı bu örnekte olduğu gibi hangi iş kolunda, hangi şehirde olduğu fark etmeden biz işçilerin birbirine sahip çıkması lazım. Bugünlerde ülkemizdeki ekonomik durum hayatlarımızı giderek daha da zorlaştırıyor. Kadınlara ve çocuklara yönelik cinayet, şiddet ve istismar haberleri asla gündemden düşmüyor. Bu yaşananlar hepimizin içini yakıyor. Tüm bu sorunlar içinde yaşadığımız çivisi çıkmış dünyanın düze-

ni kapitalizmin ve erkek egemenliğinin eseridir. Bu düzenden tek çıkış yolu, sağlıklı koşullarda, eşit ve özgür yaşamının mümkün olduğu tek sistem ise biz işçilerin yönettiği bir dünyadır. Bizler bir birimize sahip çıkacağız sevgili dostlar. Bu düzeni değiştirmek için metal işçisinden gıda işçisine, çiftçisinden yol işçisine, madencisine, işsizine, emeklisine, öğrencisine hepimiz birlik olmalıyız. Bu günlerde Türkiye'nin dört bir yanında emekçiler mücadelelerini büyütüyor. Gebze'nin metal işçilerinden Polonez'e, MKB Rondo'ya, Elba Bant'a Fernas'ın madencilerine tek tek saymadığım tüm grev ve direniş alanlarına selam olsun! Yaşasın sınıf dayanışması!

Gebze'den bir metal işçisi

Polonez işçisi kazanacak, işçi sınıfı kazanacak!

Merhaba dostlar ben Gebze'den bir metal işçisiyim. İstanbul Çatalca'da Polonez fabrikasının işçileri işçi sınıfının şanlı tarihine yeni bir direniş yazıyor. Polonez işçileri bizlere direnmeyi, birlik olmayı, örgütlü olmayı, patron ve devletin karşısında omuz omuza dimdik durmayı gösteriyor. Polonez işçilerinin yanında durmak, birlikte direnmek işçi sınıfının görevidir. Polonez işçisinin kazanımı sadece Polonez işçisinin değil, tüm işçi sınıfının kazanımıdır. Polonez işçisinin kazanması İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı OVP'sine dur demektir, sermayenin ve istibdadın işçi sınıfına olan saldırılarının karşısında işçi sınıfı olarak durmak demektir, krizin faturasının işçilere değil patronlara kesilmesi demektir. Bizler, konfederasyon fark etmeksizin tüm sendikalar, örgütlü örgütsüz tüm işçiler olarak Polonez direniş alanını bir saniye dahi yalnız bırakmayacak şekilde yanlarında olmalıyız; çünkü karşımızda patronuyla devletiyle örgütlü olan, birlikte hareket eden bir burjuva sınıfı var. Polonez direnişi işçiyle patronun savaşıdır, bu savaşı kazanmak için de tüm işçi sınıfının birleşmesi, direnişe destek vermesi gerekmektedir, böylelikle bu savaşı da

işçi sınıfı kazanacaktır!

Polonez fabrikasındaki direniş işçi sınıfına birçok şeyi gösteriyor; yabancı sermayenin Türkiye'deki anayasayı nasıl çiğnediğini, devletin yabancı sermayenin arkasında nasıl durduğunu gösteriyor. Emniyet müdürünün Polonez işçilerini çocuklarıyla nasıl tehdit ettiğini, Polonez işçilerini bölmek için Kürt, Türk ayrımcılığının nasıl yapıldığını gösteriyor. Hakkını arayan, anayasadaki sendika hakkına sahip çıkan işçileri ters kelepçeyle göz altına alan devlet, Polonez'de portör raporu olmayan, sağlık raporu olmayan, işlenmiş gıda ile ilgili hiçbir bilgisi olmayan taşeron işçileri çalıştırarak halk sağlığıyla oynayan Polonez patronunun yaptıklarına nasıl göz yumduğunu gösteriyor. Yine aynı patronun diğer patronlar gibi ucuz işçi olarak gördükleri göçmen işçileri gizli saklı polis korumasıyla fabrikaya getirerek çalıştırdığını gösteriyor. Bu direniş sadece Polonez işçileri değil tüm Türkiye halklarını ilgilendiren bir direniştir. Bu fabrikada halk sağlığını tehdit eden onlarca durum yaşanıyor, işçi sınıfı olarak Polonez'de yaşanan halk sağlığı tehdidini karşı birlik olmalı, direnen Polonez işçisinin yanında olmalıyız.

İşinde deneyimli, sağlık belgelerinin, raporlarının gerektirdiği her koşulu sağlayan direnişteki Polonez işçisiyle birlik olmalıyız, Polonez işçisi kazanacak ve o fabrikaya girecek, halk sağlığı sorunu da ortadan kalkacak!

Türkiye işçi sınıfının gözü kulağı Polonez işçilerinin direnişinde. Polonez işçileri kazandığında Elba Bant, MKB Rondo, As Plastik, Tarkett, Perfetti, Eker, Mersen işçileri ve Fernas Madencilik patronu AKP'li vekille karşı yer altında ölmek için yer üstünde direnen, Soma'dan Ankara'ya yürüyen maden işçileri de kazanmış olacak. Polonez fabrikası işçi sınıfının bir mevziisidir, Polonez'de istibdadıyla patronuyla birlik olanların karşısında işçi sınıfı birlik olduğumuzda, kazanım elde ettiğimizde diğer grevler direnişler de kazanımlarla sonuçlanacaktır. Gücümüz birliğimizden geliyor, işçi sınıfı olarak ayrı gayrı demeden birlik olduğumuzda bu ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına değil patronlara kesebiliriz. İşçi sınıfı olarak birlikte mücadele ettiğimizde istibdadın saldırılarını da İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı OVP'sini de çöpe atarız. Yaşasın işçi sınıfının birliği, yaşasın işçi sınıfının Polonez direnişi!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

İşçi sınıfını daha ileriye taşımak asıl amacımız olmalıdır!

Merhaba arkadaşlar, öncelikle kendi fabrikamızdaki sözleşme sürecinden bahsetmek isterim. Patron tarafı bu süreçte taslakta bulunan tüm sosyal haklar ve ücret zam taleplerimizi "kesinlikle" vurgusu yaparak geri çevirerek taleplerimize ne kadar uzak olduğunu kendince göstermeye çalışıyor. Aslında onlar da çok farkında Chen Solar'daki işçilerin herhangi bir durumda tek vücut olacağını. Bizleri o şekilde karşılarında görmek istemeyeceklerdir. Bizim bu sözleşmedeki tüm kazanımlarımız bu süreçteki diğer tüm fabrikalara örnek teşkil edeceğinden, bu bilinçle hareket edip işçi sınıfını bu anlamda daha ileriye taşımak asıl amacımız olmalıdır.

Polonez, As Plastik, MKB Rondo, Perfetti ve diğer grevde direnişte olan tüm sınıf arkadaşlarımızın her daim yanlarında olduğumuzu, Chen solar işçileri olarak belirtmek isterim. Polonez grevinde çok net bir şekilde gördük ki sermaye legal, illegal tüm gücünü işçiye karşı kullanmış ve işçileri yıldırma çalışmıştır. Ancak bu durum

karşısında devletin patrona karşı ikaz veya yaptırım uygulamasını bir kenara bırakın işçilere yapılan müdahaleler, mobbingler kolluk kuvvetlerince yapılmıştır. Ancak şunu bilmeliler ki "birleşen işçiler yenilmezler". Polonez kazanacak! Bunu diğer fabrikalardaki grev çadırlarına bakarak anlamak mümkün; çünkü Polonez işçisi gösterdi ki sermaye ne kadar güçlü olursa olsun "işçilerin birliği sermayeyi yenecek". Bu sloganın ete kemiğe bürünmüş halini orada gördük. Burada yaşananlar sendikaya, grev çadırına düzen siyasetinin gözünden bakan tüm işçi arkadaşlarımızın bakış açısını değiştirdi, bir farkındalık yarattı. AKP'sinden CHP'sine düzen siyaseti yapan partilerin, boyalı medyanın kendine bir faydası olmadığını farkına vardı. Burada öncü işçiler bir adım öne çıkıp bu durumu ileriye taşımıştır. Sendikal örgütlenmeler genişlik kazanıp sınıf bilinci aşılmalıdır. Sendikal örgütlenmeler artmaktadır ve artmalıdır.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Bıçak kemikte!

Merhabalar dostlar ve yoldaşlar. İşçi sınıfı Türkiye ekonomisinin faturasını kendisine ödetmek isteyen sermaye düzenine karşı başını kaldırdı. Türkiye'nin birçok yerinden grev ve direniş haberleri dört bir yanımızı sardı. Polonez Et, MKB Rondo, Elba Bant, Eker Süt, As Plastik, Fernas Madencilik, Tarkett, Lezita, Mersen ve adını duymadığımız veya henüz örgütlenmekte olan daha niceleri. Bunların yanında DİSK'in ve Türk-İş'in vergide adaletsizliğe, hayat pahalılığına ve geçim sıkıntısına karşı örgütlediği kitlesel mitingleri de eklemek gerek. Sınıfımızın bağrında yeşeren bu mücadeleler tam da bu dönemde bize umut ışığı oluyor. Çünkü bu dönem tam da işçi sınıfına doğru yaklaşan büyük bir saldırının ön hazırlıklarının olduğu ve geçim sıkıntısının şimdiden başa çıkılmayacak düzeyde olduğu bir dönem. Bu mücadeleler farklı sek-

törlerden, farklı coğrafyalardan, farklı konfederasyonlardan ve farklı sendikalardan binlerce işçinin içinde olduğu eylemler; çünkü sermaye işçi sınıfının hiçbir örgütünü ayırmadan saldırıyor. Başını kaldıran işçiye sopasını göstererek, bu mücadele örneklerinin sınıfın örgütsüz milyonlarına ilham vermesini engellemek istiyorlar. Onların parolası Orta Vadeli Program, bizim parolamız "İşgal, Grev, Direniş!" Bizler, özellikle kendi fabrikalarında örgütlü olan işçiler başta olmak üzere, tüm bu mücadeleleri kendi fabrikalarımızda yaşıyor gibi sahiplenmeli, sendika ayırt etmeden grevdeki ve direnişteki işçilere can suyu olmalıyız! Uzaktan tebrik etmek, desteklemek yetmez, kurtuluş ancak işyeri ölçeğinde gerçekleşen bu eylemleri birleştirebilmek ve tek bir yumruk gibi hareket edebilmekten geçiyor!

Gebze'den bir kafe işçisi

Emperyalist boyunduruk değil, işçi sınıfının egemenliğini istiyoruz!

Merhaba yoldaşlar, işsizlik, ekonomik kriz, geçim derdi hepimizin her zaman gündeminde. Mevcut durum öyle bir hal aldı ki bırakın açık ücretinde çalışmayı, iş bulmak ya da işten çıkarılmamak bile bize sunulan nimet haline geldi. Her gelen Ekonomi Bakanı bir öncekinin sömürü planına yenisini ekleyerek devam ediyor. Günümüzde uygulanan planın komutanı İngiliz Mehmet Şimşek.

Geldiği günden itibaren çok iddialı enflasyon ve büyüme rakamları hedefleyen Şimşek'in bugün bizlere gösterdiği tek şey artan enflasyon ve katlanarak artan işsizlik. Lakin onun asıl hedefi Orta Vadeli Program safatası altında eşek yüküyle vergi, esnek çalışma, kazanılmış haklara saldırı gibi maddelerle emekçi halkı ucuz iş gücü halinde pazarlamak.

Bir yandan istihdamı sermayenin

en iyi şekilde köleleştirilmesi için esnekleştirirken, diğer yandan sermayenin yaratmış olduğu krizi bizlere ödetip işin içinden sıyrılmaya çalışıyorlar. Örgütlü şekilde, süslü sözlerle insanları kandırırken Orta Vadeli Sömürü Programını ilmek ilmek işliyorlar. Tüm düzen partileri ve sermaye babaları tek yürek İngiliz Mehmet Şimşek'in programına kenetlenmiş durumda; çünkü korkuyorlar. Kork-

tukları için var güçleriyle saldırıyorlar, çünkü biliyorlar ki işçi sınıfı bir kere ayaklanırsa önünü alamayacaklar, alamadılar; Polonez Direnişi bunun bir örneği!

İşin özüne gelirse yoldaşlar, bugün ekmeğimizi savunmak, sendikalı olmak, direnmek, mücadele etmek bizim için bir seçim ya da kahramanca bir yol değil, mecburiyet. Onlar nasıl örgütlü bir şekilde bizi her koşulda

yıldırma çalışıyorlarsa biz de aynı şekilde her koşulda bu saldırılara karşı direnmek ve karşılık vermek durumundayız. Bunun için de mükemmel iktisadi bilgilere sahip olmamız gerekmiyor, işçiye ne yükleniyorsa patronlara da bu faturanın kesilmesini istiyoruz. Emperyalist boyunduruk değil, işçi sınıfının egemenliğini istiyoruz. İngiliz Mehmet Go Home!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Tüm işçi sınıfı birlikte mücadele etmeliyiz!

OYAK Renault fabrikasında proje çalışması devam ediyor. Ekim ayında seri üretime geçmesi planlanıyor. Yeni projenin gelmesi ile birlikte üretime işçi alınmaya başlandı. Emekli olacak arkadaşların işten ayrılmasıyla birlikte işçi alımı daha da artacak.

Hayat pahalılığı, yüksek enflasyon ve ücretlerin düşmesi neticesinde yoksulluğun artmasıyla işçi ve emekçilerin öfkesi büyüyor. Sendikali işçilerin artan baskısı üzerine Türk-İş, Hak-İş ve DİSK çeşitli eylemlerle işçilerin taleplerini meydarlarda yükseltmeye başladı.

Markete, pazara, temel

tüketim ürünlerine, tepeden tırnağa her şeye her gün zam geliyor. Dün aldığımızı bugün aynı fiyatla alamaz olduk. Büyük şehirlerde ev kiralari ortalamada asgari ücretin üzerine çıktı. Okullar açıldı, eğitim masrafları altından kalkılamaz bir hale geldi. Elektriğe ve doğalgaza geçtiğimiz aylarda yüzde 38 zam geldi. Önümüz kış işçisi, emeklisi kışı nasıl geçireceğiz diye kara kara düşünür olduk. Sendikalar; sendikali, sendikası, işçi-memur, işsiz, emekli demeden tüm işçi sınıfını mücadelede birleştirmelidir. Çözüm belli Genel Grev, Genel Direniş!

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

Tofaş tek vardiya sistemine geçti!

Tofaş Otomobil Fabrikası, 2 Eylül 2024 itibarıyla üretim düzeninde değişikliğe giderek tek vardiya sistemine geçti. Bu karar, yaklaşık 6.500 işçi arkadaşımızın işten çıkmasına sebebiyet verdi. Tofaş yönetimi tarafından yapılan resmi bildirimde, 02 Eylül 2024 Pazartesi gününden itibaren fabrikanın tek vardiya düzenine geçeceği, çalışma ve yemek saatlerinin yeniden düzenlendiği duyuruldu. Ayrıca, proje çalışmalarında görev alan çalışanların, birimleri içinde yapılan planlar doğrultusunda bilgilendirileceği söylendi.

Tofaş'ta vardiya sayısının bire düşürülmesi, sadece fabrikada çalışan işçiler için

değil, aynı zamanda Tofaş'ın yan sanayisinde çalışan binlerce işçi için de endişe kaynağı. Özellikle yan sanayi-deki fabrikalarda çalışan işçi arkadaşlar bu kararın zincirleme etkileri nedeniyle işsiz kalma korkusu yaşıyor.

Tofaş'ta alınan bu karar, fabrikanın tedarikçilerini ve

yan sanayilerini de etkiliyor. Binlerce işçinin geleceği belirsizliğe doğru sürüklenirken, sendika ve yönetimden daha net hiçbir açıklama yok! Tofaş'ın tek vardiyaya geçmesinden sonra Türk Metal sendikası bu konuda hiçbir adım atmadı. İşçileri yarı yolda bıraktı!

İstanbul Perfetti van Melle'den Ayhan Yaylalı

Perfetti Van Melle'den Polonez Et'e birlik olup kazanacağız!

Sevgili emek dostları; Vivident, Mentos sakızlarının üretildiği Perfetti van Melle'de vermiş olduğum mücadelenin 230 günü geride kaldı. Ülkemizde sendikalaşmak anayasal bir hak olsa da ne yazık ki işveren ve temsilcileri bu yasayı tanımamaktadır. Perfetti işçilerinin gerekli çoğunluğu sağlayıp Bakanlıktan yetki belgesini almasına rağmen itiraz edilmiş ve türlü bahanelerle mahkeme süresi uzatılmıştır. Ayrıca işveren 46. Kod maddesini kötüye kullanarak, sendikaya üye olan ya da olmak isteyen çalışanları bu şekilde korkutup istifa etmelerine sebebiyet vermektedir. Maalesef bunlardan dolayı Çalışma Bakanlığı ya da ilgili birimler işverene bir ceza

ya da uyarı yapmıyor. Sanki gizli bir el işinin birlikte hareket etmesini, örgütlü olmasını istemiyor. Nitekim patronlar örgütlü ve neredeyse bunu kimse bilmiyor. Sermaye ve patronların örgütlü mücadelesi onlar için meyvesini vermiş durumda. Bugün ülkemizde tarlada, bostanda, bağda ve fabrikalarda işçiler ve çiftçiler fark edilmemiş modern bir kölelik sistemine girmiştir.

Biz Perfetti işçileri olarak sermayenin kölesi olmayacağımıza yemin ettik; çünkü biz teslim olursak çocuklarımız ebedi bir kölelik sisteminin içinde gözlerini açmış olacak. İşte bunun için örgütlenme süresince ve hâlâ devam eden baskılara hiçbir zaman boyun eğmedik. Yüzlerce tu-

tanak, savunma ve ihtarlar yazıldı, görev yerlerimiz değişti, ücretsiz izne çıkarıldık ve hatta tehdit edildik ama sınıf mücadelemizi sürdürmekten vazgeçmedik. Bugün Perfetti van Melle çalışanları olarak vermiş olduğumuz emek mücadelemizden dolayı başımız dik, onurlu ve mutluyuz. Bizler sadece kendimizin değil, ülkemizde sefalet ücretine mahkûm edilen tüm işçi sınıfının mücadelesini veriyoruz. Biliyoruz ki Polonez işçisi kazanırsa Perfetti işçisi de kazanacak. Sendika gözetmeksizin verdiğimiz omuz omuza mücadelemiz mevzi kaybetmemek için olacak. As Plastik, Mersen, Eker, MKB Rondo, maden işçileri ve diğer tüm mücadele eden işçilerle birlikte gerektiğinde

birbirimize destek ziyaretleri yapıp yalnız olmadığımızı bizi sömürmek isteyenlere gösteriyoruz.

Tekgıda-İş sendikasının önderliğinde vermiş olduğumuz mücadele nihayete ulaşmaya kadar yılmadan, usanmadan yolumuza devam edeceğiz. Örgütlenme uzmanımız sayın Yunus Durdu'nun geçmiş yıllarda Tekel, Cargill ve Bel Kalper'de vermiş olduğu mücadele ve elde ettiği kazanımlar, işçi sınıfının yoluna ışık tutacak örneklerdir. Bugün benzer bir direniş örneği de sendikal sebeplerle işten atılan 146 işçi ile Polonez fabrikası önünde verilmektedir. Bu direniş de zaferle sonuçlanacaktır.

Haksızlık karşısında susmayan işçilerin her zaman yanında olan

birileri var. Ben onları sabahın seherinde de gördüm, gecenin en karanlığında da! Halbuki güzel işleri ve evleri vardı. Ama onların inandıkları dava uğruna mücadele azimleri de vardı! Bu yüzden bizleri en zor zamanımızda yalnız bırakmadılar. Bu sözler inanın abartı değil, direnen ve mücadele veren hangi fabrikaya giderseniz size Devrimci İşçi Partisi'ni anlatacaklardı; çünkü samimiyet taklit edilmez. Ben kendi adıma ve Perfetti çalışanları adına Devrimci İşçi Partisi'ne; ağabeyim sayın Dr. Levent Dölek ve yoldaşlarına sonsuz teşekkürler ediyorum.

Tuzla MKB Rondo'dan bir işçi

Eninde sonunda zafer işçilerin, MKB Rondo emekçilerinin olacak!

30 yaşında tanıştım fabrika ortamıyla. Gerçek anlamda sömürünün ne olduğunu anlamak, işçilerin ne tür ortamda nasıl ve ne ürettiğini görmek, yaşadıkları sorunu onlar gibi hissedebilmek ve onların bir parçası olmak için bir yolculuğa çıktım. Benim için sadece kitaplardan okumakla kalmamalıydı sınıf bilincinin farkında olmak. Alanda, sahada yaşananların deneyimine sahip olmak ve bu deneyimden sonra bir mücadeleye girmek, bir mücadelenin parçası olmak çocukluğumdan beri düşlediğim bir şeydi. Bir iki tane fabrika deneyiminden sonra, şu an çalıştığım MKB Rondo fabrikasında uzun süren sabırlı bekleyişin ardından tam zamanı dediğimiz 2023 yılında örgütlenme çalışmalarına başladık.

Ülkenin malum koşulu, her geçen gün büyüyen ekonomik kriz, fabrika ortamının düzensizliği, işçilerin gördüğü kötü muamele, kötü koşullarda çalışmanın getirdiği öfke, düşük ücretler, bütün her şey birleşince geriye kalan tek şey örgütlü bir mücadeleydi. Bir sabah

işe başlamadan önce bir iş arkadaşım sendika getireceğim var mısın dedi. Uzun yıllardır kafamda olan, planımı kurduğum bir düşüncüyü hayata uyarlama kısmında birilerin hazır bir şekilde bekliyor olması benim için büyük bir şanstı. Birbirimizden habersiz aynı şeyi düşünüyor olmak, birilerinin bu yolculuğa çıkmak için hazırlanmış olması gerçekten büyük bir şanstı benim için.

Bir hafta sonra bir karlı Pazar günü, Şubat'ın 5'i, 2023'te Selüloz-İş sendikasıyla bağlantı kurduk. Üç arkadaşım ve benim, çalışma uzmanımız ile ilk buluştuğumuz biririmizi tanıdığımız gündü. O gün sendikaya üye olmadık, çünkü işveren kurnazlık yaparak sendika iş kolunu değiştirmişti. O an moralimiz bir anlığına bozuldu ama hemen toparlanarak gelecekte neler olabileceğine dair öngörülerde bulunarak fikirler ortaya attık. İlk yapılacak şey Çalışma Bakanlığı'na şikayette bulunmaktı. Bu işlemler yapıldı ve beklemeye geçtik, tabii gerekli cevap gelmeden biz de boş

durmadık, bir yandan çalışmalara başladık. Ben demirbaş dediğim arkadaşlara evimde kahvaltı verdim. İlk kararlı buluşmamız, birlikteliğimiz o gün oluştu, sonrasında defalarca toplantı yaptık dışarda.

Bir gün, hiç unutmuyorum 23.03.2023 Perşembe günüydü; 16-24 vardiyasında telefon geldi. Arayan şimdiki ikinci temsilcimiz, iş kolu değişmiş dedi. Öyle sevindim ki, hemen çalışma uzmanımı aradım durumu anlattım, sonra üye oldum ve 7-8 arkadaş daha üye oldu.

Zaman geçirmeden hafta sonu 26.03.2023 Pazar günü büyük bir birliktelikle bir araya gelerek toplantı yaptık. Toplantıdaki herkesi üye yaptık. Toplantının sonuna doğru Fabrikanın daha doğrusu Genel Müdürün sağ kolu olan vardiya amirinin, sendikal faaliyet yürüttüğümüzü duyduğunu öğrendik. Bunu duyar duymaz bir plan yaptık, çoğunluğu yakalamamız için en az 12-13 kişiye ihtiyaç vardı. Zaman kaybetmeden üye yapmadığımız kişilerin evlerine dağıldık. O

gece saat 2'de eve girdim, çoğunluğu yakalamıştık. Bir gün sonra sabah Çalışma uzmanımız Ankara'ya yola çıktı ve Çalışma Bakanlığına gerekli evrakları teslim etti, artık dereyi geçmiştik ve büyük sevinç vardı.

1 ay sonra işverenle masaya oturabilmemiz için gerekli olan yetki belgesi gelmişti ama işverenin itiraz etme hakkı da vardı ve itiraz sonrası yaklaşık 6 ay bekledik. 6 ayın sonunda artık resmen masaya oturma zamanı gelmişti. 2024 Ocak ayında ilk toplu sözleşme gerçekleşti. % 130'la oturduk masaya ama işveren % 20 verdi. Disiplin kurulu dedik kabul etmedi. Sendika odası dedik, sendika Baş temsilci dedik kabul etmedi. Yan hakların bazılarını kabul ettirdik ama en önemli olan 3 maddeyi kabul ettiremedik. Yaklaşık 5 ay toplantılar sürdü

ve gelinen en son noktada % 130 teklifimizi %80'e kadar çektik, işveren ise % 45'e kadar çıktı. Bu aşamadan sonra bir adım dahi ileri gidemedik, görüşmeler tıkandı ve sendikamız Selüloz İş grev kararı aldı. 28.08.2024 tarihinden beri grevdeyiz. Bir ayı geride bıraktık, grevimiz ilk günkü gibi büyük bir coşkuyla devam ediyor. Her gün daha da güçleniyoruz, daha da büyüyoruz. Eninde sonunda zafer işçilerin MKB Rondo emekçilerinin olacak.

Gebze Mersen'den bir işçi

Bizleri sendikadan üyelikten vazgeçirmek için ellerinde hangi koz varsa kullandılar ama başarılı olmadılar.

Merhaba dostlar ben Mersen İstanbul Sanayi Ürünlerinde çalışan Birleşik Metal Gebze 1 nolu şubeye bağlı iş yeri temsilcisiyim. Yaklaşık 8 senedir Mersen'de çalışıyorum ve şu an 164 gündür grevdeyiz. Sizlere bugüne kadar neler yaşadık kısaca anlatmak istiyorum.

Ben ve arkadaşlarım 2022 yılının Eylül ayından bu zamana kadar anayasal hakkımız olan sendikal güvence altında çalışmaya çabalıyoruz. Çalıştığımız şirket Fransız menşeli, geçen 2 senede her türlü baskıyı gördük. İşten atılan arkadaşlarımız, tehditler, sendikadan ayrılalım diye verilen ikramiyeler, sosyal haklar. 70 yıldır verilmemiş zam oranı. Yani kısaca bizleri sendikadan üyelikten vazgeçirmek için ellerinde hangi koz varsa kullandılar ama başarılı olmadılar. 19 Nisan'da sendikamız ile birlikte aldığımız karar sonucu grevimiz başladı. Geçen 164 günde şirket yöneticileri grevi kırmak için ellerinden ne geliyorsa yaptılar, grevdeki arkadaşlarımızın ailelerine gidip tehdit

ettiler. Grevdeki arkadaşlarımıza türlü iftiralar atıldı, grevdeki işçilerin yerine içerde diğer bölümlerde çalışanlar bizlerin makinelerinde çalıştırıldı. Grevden ayrılmamız için para teklifleri edildi ama yaptıkları hiç bir şey bizleri yıldırma ve yıldırılmayacak. Çünkü biliyoruz sendikal güvence altında çalışan işçiler sermayeye boyun eğmez. Bunu onlar da çok iyi bildikleri için üyesi olduğumuz sendikayı terör örgütü bile ilan ettiler kendilerince. Ama buna sadece kendileri inandı. Grevde geçirdiğimiz süre az bir zaman değil. Tabii ki bu kadar dayanmamızın en büyük etkeni şubemiz ve sendikamız. 6 aydır ne ihtiyacımız olursa koşulsuz karşılandı, dayanışmalarla bizleri destekleyip bugüne gelmemize vesile oldular. Kimi zaman ekonomik olarak bazı zorluklar çeksek de hep birlikte bu zorlukların altından kalkıp grevimizi kazanımla sonuçlanana kadar devam ettirmeyi düşünüyoruz. Tabii işverende boş durmayıp gece nöbetlerinde grev çadırındaki arkadaşlarımızı

zın yanına gelip paranızı verelim, grevi bitirin teklifinde bile bulunuyorlar. Bu teklifi bizi düşündükleri için değil kendi koltuklarını sağlamlaştırmak için yaptıklarını biliyoruz. Geçen 164 günde bizlere destek olan başta Birleşik Metal-İş sendikası ve Gebze 1 nolu şubemiz olmak üzere, şubemize bağlı fabrikalardan temsilciler, siyasi partiler, sivil toplum kuruluşları hepsinin emeği çok bizleri asla yalnız bırakmadılar. Sınıf bilincimizin oluşmasında her topluluğun emeği çok. Bizleri bu zamana kadar yalnız bırakmadıkları için hepsine ayrı ayrı teşekkür ederiz. Yaşasın Mersen grevimiz! Yaşasın sınıf dayanışması!

5 ayı aşkın süredir grev çadırından ayrılmayan Mersen işçisi, anayasal, sendikal çalışma hakkını korumak için mücadele ediyor!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan, Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü Mersen fabrikası işçileri, patron Toplu İş Sözleşmesi (TİS) masasına yanaşmayınca 19 Nisan'da greve çıkmıştı.

İşçilerin çoğunluğunun sendikaya üye olup Çalışma Bakanlığına yetki tespiti için başvurduğu 2022 yılından bu yana patron, her aşamada işçilerin sendikal çalışma haklarına engel olmaya çalıştı. Önce yetki tespit belgesine itiraz etti. Bakanlıktan kesinleşmiş yetki geldiğinde güya işçilerle ve sen-

dika yönetimi ile masaya oturacaktı. 2024 yılında kesinleşmiş yetki geldi. Patronun asılsız bir gerekçeyle, zaman kazanmak için yetki tespit belgesine itiraz ettiği ortadaydı. TİS masası kurulduğunda masaya gelmemekle kalmadı, grevin başlayacağı tarihe kadar da 5 işçiyi gerekçesiz bir şekilde işten attı. Anayasa tanımaz Fransız patronu bununla da kalmadı, grevi işçilerin evlerine gidip ailelerini, eşlerini kışkırtmaya çalıştı. Son günlerde de işçilere "Yeter ki grevi bırakın hakkınızın iki katını vereceğim!" deyip acizliğini

gösterdi. Patron vekilleri, öncü işçilere "Tazminat miktarını sen belirle biz sadece imza atalım." diyerek yalvarıyor.

Mersen grevcileri rüşvetlere kanacak değil. Daha önce birçok defa yaptığı gibi patronun hamlelerini bertaraf ediyor. Bu süreçte sınıf dostlarından gelecek her türlü destek güçlerine güç katacak. Mersen grevcilerini yalnız bırakmayalım! Unutmayalım, Mersen grevi kazandığında işçi sınıfının tamamı kazanacak! Yaşasın Mersen grevi!

Tarkett işçileri patronun açlık ücreti dayatmasına karşı grevde!

İstanbul Tuzla'da bulunan Deri Organize Sanayi Bölgesindeki Tarkett Zemin Kaplamaları fabrikasında Petrol-İş sendikasında örgütlenen işçiler toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronun "zamsız çalışın" dayatmasına karşı 18 Eylül'de greve çıktılar. Tarkett işçileri patronun lütf gibi önerdiği açlık ücretlerini kabul etmiyor, kararlılıkla grevini sürdürüyor.

Tarkett işçileri iki yıllık bir mücadelenin sonucunda Petrol-İş Gebze şubesinde örgütlendiler. Tarkett işçileri sendika için yeterli sayıya ulaştıktan sonra yetki başvurusunda

bulundular. Patron sendikanın yetki başvurusuna itiraz etti ve mahkeme sonuçlanıncaya kadar işçileri sendika üyeliğinden istifa ettirmek için baskı yaptı. Baskı ve mobbinge karşı geri adım atmayan Tarkett işçileri sendikal yetkinin kesinleşmesiyle Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerine başladı. İşçileri sendikadan istifa ettirmeyen patron, TİS görüşmelerinde işçilere zamsız çalışın dayatmasında bulundu. Tarkett işçileri bu dayatmaya karşı üretimden gelen gücünü kullanarak greve çıktı.

Tarkett grevi krizin faturasını işçi sınıfına kesmeye çalışan sermayeye

karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak işçi sınıfının mücadele mevziisidir. Tarkett işçileri bu mevziyi kazandığında, grevde ve direnişte olan diğer mevzilerde patronlara karşı güçlenecektir. Çağrımız sermayeye karşı emekten yana olan herkese; az çok demeden bu mevzilere destek verelim, işçi sınıfının mücadelesine omuz verelim.

Bir çoban ateşi de Çerkezköy'de Elba Bant'ta yandı!

Petrol-İş Sendikası Trakya Şubesi'nde 2009 yılından beri örgütlü olan Elba Bant işçileri, 23 Mayıs'ta başlayan 8. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronun düşük ücret dayatması ve sosyal haklarda işçilerin taleplerinin karşılanmaması üzerine 25 Eylül'de greve çıktı. İşçilerin %120 oranında zam talebine karşılık patron %40'lar seviyesinin üzerine çıkmadı. Bunun üzerine Elba Bant işçileri tam bir birlik içinde ve büyük bir coşku ile

fabrika önünde grev çadırlarını kurdu. İşçiler yağmur çamur yağsa da kış kıyamet kopsa da haklarını alana kadar üretimden gelen güçlerini kullanmakta kararlı. Bu kararlılıklarını göstermek için şimdiden kış şartlarına bile dayanıklı olacak şekilde grev çadırlarını güçlendiriyor, grev çadırını ziyarete gelenlerle birlikte dayanışmayı büyütüyorlar.

Devrimci İşçi Partisi olarak, 25 Eylül sabahı grev pankartı asılırken Elba Bant işçisinin yanındaydık. İlk gün ol-

duğu gibi Elba Bant işçilerinin grevi kazanana kadar da yanlarında olmaya devam edeceğiz.

İstanbul Ejot Tezmaç'tan bir işçi

İşçiler birleşin ayrı gayrı yok!

Ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Ejot Tezmaç fabrikasında çalışıyorum. Geçtiğimiz aylarda üç büyük işçi konfederasyonu DİSK, Türk-İş ve Hak-İş ortak bir basın açıklaması ile işçi sınıfının ortak sorunlarına karşı ortak mücadele edeceklerini açıkladılar. Ekonomik krizin derinleştiği, işçinin emekçinin enflasyon altında ezildiği bu dönemde Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı'na karşı yapılan önemli bir hamle idi. Çünkü Mehmet Şimşek'in yıllardır hayallerini süsleyen kıdem tazminatının kaldırılması da Orta Vadeli Program'ın içinde. İktidar işçi sınıfına ve emekçilere saldırmaya hazırlanıyor. Biz de hazırlanalım. 26 Ağustos'ta da Çerkezköy'de Türk İş'e bağlı sendi-

kalar "Zordayız geçirmiyoruz!" mitingi yaptı. Konfederasyonların bir araya gelip basın açıklaması yapması yeterli değil. Ayrı ayrı miting yapmaları da gerekli değil. Sendikalar hatta konfederasyonlar bir araya gelmeli. Büyük mitingler düzenlemeli. Mücadele alanlarında buluşmalı. Sendika ayrımı yapmadan DİSK'li Türk-İş'li demeden yerli-göçmen, Türk-Kürt, Alevi-Sünni demeden bir araya gelelim miting meydanlarını bayram yerine çevirelim.

Zaman kaybetmeden işçi sınıfına yapılacak saldırılara karşı genel grevi örgütlemeli; sendika, konfederasyon, işçi ayrımı yapmadan bu mücadeleyi ortaklaştırmalıyız. Ekmek ve hürriyetimiz için Birleşik İşçi Cephesi'ni kuralım!

As Plastik'te grev pankartları asıldı, patron ise grev kırıcılığı yapıyor!

İstanbul Hadımköy'de bulunan Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikasına üye As Plastik fabrikası işçileri 19 Eylül 2024 itibarıyla fabrikaya grev pankartını halaylarla astılar.

Toplu sözleşme görüşmeleri kapsamında insanca yaşayacak bir ücret ve daha iyi çalışma koşulları için masaya oturuldu fakat patron tarafıyla uzlaşmaya varılmaması üzerine işçiler, tam katılımla tek bir fire vermeden üretim durdurarak greve başladılar.

İşçilerin morali yüksek ve grevi kazanacaklarına dair inançları tam. Tüm işçilerin istediği tek şey ekonomik krizin altında ezilmemek ve daha iyi çalışma koşullarına sahip olmak. Patron ise toplu sözleşme görüşmelerinin başından itibaren düşmanca bir tavır takınmış, işçilerin sendikal olmaması karşılığında taleplerini kabul edeceğini belirtmişti. İşçiler bu teklifi kabul etmemiş, anayasanın verdiği grev haklarını kullanmışlardı. Grevin ilk gününden itibaren ziyaretçi akınına uğrayan ve emek dostlarının dayanışma gösterdiği As Plastik işçileri mücadelede kararlı.

İşçiler grev süreci boyunca yasanın gösterdiği adımları uygularken patron ilk günden itibaren işçiler üzerinde baskı kurmaya başladı. Jandarmayı grev alanına çağıran patron, işçileri bölmek için de çabaladı. İşçilerin birliğini bozmayan patron bu defa işçilere mesaj atarak işbaşı yapabileceklerini ve ek ücret alacaklarını söyledi. Bu mesajlara da itibar etmeyen işçiler

daha sonra patronun grev kırıcılığıyla karşılaştı. Üretim yapabilmek için içeriye kaçak işçi sokan patron yalnızca grev kırıcılığı yapmıyor, aynı zamanda suç işliyor. Grev sürecinde üretim yapılmayacağı yasa ile belirlenmiş durumda olmasına rağmen, patron bu durumu engellemek isteyen işçilerin karşısına jandarma barikadı kurdu. Devletin polisi ve jandarması yine patronların emrine âmâde oldu. Aynı eylem kırıcılığını ve kaçak işçi ile üretim yapılması sürecini Çatalca'da bulunan Polonez fabrikasında görmüştük. İşçilerin sorduğu soru; "Suç işleyen patron, devlet neden polisi üstümüze sürüyor?" oldu. Kaderleri ortak olan işçiler grevi sonuna kadar sürdürmekte kararlı. Patronu suç işlememesi için uyarıya devam ediyorlar. Anayasaya uymaya davet ediyorlar. Bir yandan Çalışma Bakanlığını göreve çağırıyorlar. Grevin ilk gününden itibaren As Plastik işçilerinin ekmek ve hürriyet kavgasında Devrimci İşçi Partisi olarak bulunduk. Grev kazanıncaya kadar da yine işçilerle grev çadırlarında olmaya, birlikte halaylar çekip işçilerle birlikte slogan atmaya devam edeceğiz.

As Plastik işçileri fabrika önünde grevlerine devam ediyor ve tüm emek dostlarını grevleriyle dayanışmaya çağırıyor. Yaşasın As Plastik işçilerinin iş, aş ve hürriyet kavgası!

Grevlerinde 1 ayı geride bırakan MKB Rondo işçileri halaylarla, horonlarla zafere doğru ilerliyor!

İstanbul Tuzla Kimyacılar Organize Sanayi Bölgesi'nde (KOSB) bulunan MKB Rondo fabrikası işçileri, Türk-İş konfederasyonuna bağlı Selüloz-İş sendikasında örgütlendi. Sözleşme masasında anlaşma sağlanamayınca 28 Ağustos'ta grev çadırı kuruldu. 15-20 senelik işçilerin bile asgari ücret civarında maaş aldığı MKB Rondo fabrikası işçileri, zam taleplerini yüzde 130'dan yüzde 80'e kadar düşürdüler fakat patron yüzde 45'ten yukarı çıkmadı. Daha da önemlisi patron disiplin kuruluna temsilcilerin katılımı, sendika odası tahsis edilmesi ve temsilci hakları gibi sendikanın gücünü pekiştiren, patronun saldırılarına karşı koymaya

imkân sağlayan haklarından işçileri mahrum etmeye çalışıyor.

MKB Rondo patronu, işçinin iradesini tanımayı reddediyor!

İş güvencesi insanın en temel haklarından biri. Fabrikalarda iş güvencesinin ilk dayanağı işçilerin örgütlülüğü, fakat disiplin kurulları da işçilerin işten atılmasının müzakere ile önüne geçilmesini sağlayacak bir işlev görüyor. MKB Rondo patronu disiplin kurulunu kabul etmeyerek işçilerin çalışma haklarını savunmalarının önüne geçmeye çalışıyor. Yani işçinin iradesini yok sayıyor. MKB işçisi 28 Ağustos'ta iradesinin tanınmamasına

cevabı en etkili şekilde verdi. Saat patronun aleyhine işliyor. Gün geçtikçe daha çok zarar gören patronun kendisi oluyor. Bunun farkında olan patron, yöneticileri aracılığıyla çadırdaki işçilerle diyalog kurmaya, jestler yapmaya çalışıyor. Fakat MKB Rondo işçisinin tavrı net, talepleri ortada. Talepleri karşılanana kadar çadırdan ayrılmayacaklarını her gün firesiz bir şekilde grev çadırında bulunarak gösteriyorlar.

En çok birleşen işçiler kazanıyor! Birleşik İşçi Cephesi için ileri!

MKB Rondo fabrikası, KOSB'un girişinde ana cadde üzerinde. Yoldan

geçerken kornaya basan, pencereden uzanıp desteklediklerini ifade eden, arabadan inip grev çayı ile sohbet eyleyen, komşu fabrikalardan gelen çok sayıda destekçisi var MKB Rondo işçisinin. Fakat dayanışmayı daha da büyütmek gerekiyor. Tuzla'daki MKB grevi ile Petrol-İş'in yine Tuzla Aydınlı'daki Tarkett grevini, bun-

larla Gebze'deki Mersin grevini ve memleketin farklı grevlerini Birleşik İşçi Cephesi çatısı altında bir araya getirdiğimizde daha da güçlü olacağız! Devrimci İşçi Partisi olarak bu hedefle hareket ediyor ve herkesi MKB Rondo işçileri ile dayanışmaya çağırıyoruz. İş, aş hürriyet için yaşasın Birleşik İşçi Cephesi!

Eker Süt'te işçi kıyımına ve sendika düşmanlığına karşı direniş

Bursa Mustafakemalpaşa ilçesinde bulunan Eker Süt fabrikasında Tekgıda-İş üyesi üç işçi işten atıldı. İşten çıkartmaların sebebi Eker Süt fabrikasındaki sendikalaşma çalışmasını öncülük eden işçileri işten atarak baltalamak, işçilere gözdağı vererek sendikadan istifa etmelerini sağlamak. Eker şirketinin bu saldırısına karşı Tekgıda-İş sendikası önce 20 Eylül Cuma günü fabrika önünde bir basın açıklaması yaparak uyarıda bulundu. 23 Eylül günü itibarıyla da fabrika önünde direniş başladı. "Fabrikalarda direne direne meydanlarda birleşe birleşe kazanacağız" şiarını yükselten Devrimci İşçi Partisi de işçi kıyımına karşı fabrika önünde

yapılan açıklamaya destek verdi. İşçiler tüm emek dostlarını fabrika önündeki direnişlerini ziyaret etmeye ve desteklerini göstermeye çağırıyor.

Eker Süt mızrağı çuvala sığdıramıyor: Kıdemli, kalifiye, performans ödüllü işçiler sendikal sebeple atılmadıysa hangi sebepten atıldı?

Sendikanın kapı önündeki bu eyleminin ardından Eker Süt yönetimi kamuoyuna bir açıklama yayınladı. Bu açıklamada işten atılan işçilerin iş akitlerinin sendikal sebeplerle feshedilmediğini iddia etti. Ancak bu

iddia yaşanan gerçeklikle örtüşmüyor. Atılan işçiler 8-12 yıldır fabrikada çalışmakta olan, performans ödülleri alan, herhangi bir disiplinsizlik göstermemiş olan kalifiye ve kıdemli işçiler. Bu işçilerin bir ortak özellikleri daha var, o da sendikal faaliyetlerde öncülük olmaları. İşten atılmaları Tekgıda-İş sendikasının fabrikadaki sendikal yetkisi ile yakından ilgili olan işkolu tespit yazısının ardından gelmesi, bu işçilerin işten atılmasıyla paralel olarak fabrika içinde işçilere sendikadan istifa etmelerine yönelik baskı yapılması da apaçık bir sendika düşmanlığı ile karşı karşıya olduğumuzu kanıtlıyor.

Direniş kapı önünde sürüyor! Eker işçisi iş aş hürriyet için yürüyor!

23 Eylül'de kapı önünde başlayan direniş bölgedeki işçilerin uğrak noktası haline geldi. Çevre fabrikalardan direniş alanına gelen çok sayıda ziyaretçi Eker işçilerini yalnız bırakmadı. Özellikle Nestle gibi bölgede daha önce direniş deneyimi yaşamış bir fabrikalardan işçiler hem dayanışma gösteriyor hem de direniş deneyimlerini paylaşıyorlar. Devrimci İşçi Partisi de bu süreçte işçileri yalnız bırakmıyor. Dayanışmanın gücüyle Eker işçileri direnişin ilk haftala-

rında vitesi yükseltiyor. 6 Ekim'de düzenlenecek Eker Run koşu etkinliği şirketin reklam ve tanıtım günü olmaktan ziyade işçilerin sesini duyurduğu bir vesileye dönüşecek. 4 Ekim'de Mustafakemalpaşa'da fabrikanın önünden yürüyüş başlatılacak olan işçiler iki gün boyunca 75 km. yürüyerek, Süttaş gibi sendikal mücadelenin sürdürdüğü fabrikaları ziyaret edip Bursa'ya varacak ve Eker Run etkinliğinin startının verildiği Eker Meydan'ı sınıf mücadelesi meydanına dönüştürecek.

Madenciler Soma'dan Ankara'ya yalınayak yürüdü!

Manisa Soma'da bulunan Fernas Madencilik'te Bağımsız Maden-İş sendikasında örgütlenildikten sonra işten atılan, ardından iş durdurup direnişe geçtiği için gözaltına alınan, sendikalarına ve sendikal haklarına sahip çıkan maden işçileri 25 Eylül'de Ankara'ya yürüyüş başlattı. Bir hafta boyunca yalın ayak Ankara'ya yürüyen işçiler madenlerde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmasını tüm Türkiye'ye duyurdu.

Madencilerin iş, aş ve hürriyet mücadelesi

Fernas Madencilik anayasal

haklarını kullanarak Bağımsız Maden-İş sendikasında örgütlenen işçilerden 6 işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan işçiler direnişe geçerken içerideki işçiler de 26 Ağustos'ta sendikaları öncülüğünde iş durdurarak fiili greve başladı. Anayasayı çiğneyen patronun imdadına devlet yetişti ve jandarma işçilere saldırarak 70 işçiyi gözaltına aldı. Sonraki günlerde jandarma saldırıları devam etti. Sendikal hakları ayaklar altına alınan, talepleri yerine getirilmeyen işçiler Ankara'ya yürüyüş düzenlemeye, seslerini böylece tüm ülkeye duyurmayı seçti.

Maden işçileri madenlerde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığını, ağır şartlar ve risk altında çalıştıklarını dile getiriyor. İşçiler güvenli koşullarda insanca bir şekilde çalışmak istiyor. Ücretlerin çok düşük olduğu madende sefalet koşullarından kurtulmak için mücadele ediyor. Bunların yanında hürriyetleri için, anayasal bir hak olmasına rağmen gasbedilen sendika seçme ve sendikada örgütlenme haklarına sahip çıkabilmek için mücadele ediyor. Somalı maden işçilerinin iş, aş ve hürriyet mücadelesi tüm işçilerin ve emekçilerin mücadelesidir ve

bu mücadeleye tüm işçi ve emekçiler sahip çıkmalıdır! Fernas işçileri kazanırsa tüm maden işçileri,

maden işçileri kazanırsa tüm işçi sınıfı kazanır!

Befesa işçisinin kararlı mücadelesi zaferi getirdi!

Hatay İskenderun'da bulunan İspanyol sermayeli Befesa Silvermet fabrikası işçilerinin grevi kazanımla sonuçlandı. 2021 yılında Özçelik-İş sendikası istifa ederek, Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen işçiler 3 yıl süren yetki davası sürecinin ardından 13 Şubat'ta sendikaları ile birlikte toplu iş sözleşmesi masasına oturdu. Patronun işçilerin taleplerini kabul etmemesi üzerine 16 Nisan'da grev kararı alındı. 26 Temmuz'dan beri devam eden grev işçilerin kararlı duruşu ile birçok kazanımla sonuç-

landı.

1 Ocak 2024 tarihinden itibaren geçerli olacak şekilde imzalanan 2 yıllık sözleşmede; 1 Ocak itibarıyla yüzde 164 ücret zammı, ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylarda enflasyonun üzerine 2 puan refah payı olacak şekilde zam alındı. İşçilerin fazla çalışma ücreti yüzde 50'den yüzde 100'e çıkarılarak yasal oranın üzerinde kazanım elde edildi. İşçiler arasında ayrıma sebep olan üretime dayalı prim uygulaması kaldırılarak yerine koşulsuz olarak tüm işçilere yılda 3 maaş ik-

ramiyenin işçilerin aylık maaşlarına ek olarak ödenmesi, sosyal ödeneklerin sözleşmenin ilk altı ayında yüzde 100 ile yüzde 150 oranında ve altışar aylık dönemler halinde ücret zam oranında artırılması, arife günlerinin tam gün tatil kabul edilmesi gibi birçok yeni kazanım elde edildi.

Deprem sebebiyle yıkımın yarattığı zorluklarla boğuşan Hatay'da Befesa işçileri sendikalarına ve grevlerine sahip çıkarak kazandı. Dörtüyl'deki Yolbulan Metal işçilerinin grevi de kararlılıkla devam

ediyor. Grev iradesine sahip çıkarak kazanan metal işçileri, kamyon lastikleri ile çadırlar arasında sıkıştırılan, hayatları rant uğruna hiçe sayı-

lan, müteahhitlere peşkeş çekilen Hataylılara işçilerin birlikte mücadelesinden başka çözüm olmadığını bir kez daha gösterdi.

Polonez direnişinden bir işçi

Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Merhaba ben Trakya Et ve Süt Ürünleri'nde yani Polonez'de çalışmaktaydım. Ta ki insanca bir yaşam için çoluk çocuğumuzun geleceği için sendikalaşma yoluna çıkana kadar. İlk iki kişiyle başladık işten çıkarılmaya. Sonra 11 kişi daha çıkarıldı. Ben bu ilk çıkarılan 13 kişiden biriyim. Fabrika müdürümüz içerideki arkadaşlara "bana bir hafta müddet verin düzelterek" dedi. Sonra ne oldu? Müdürün yaptığı konuşmadan 15 dakika sonra bir kişi daha işten çıkarıldı, sabah saat 7'de bir kişi daha... Bu çalışanlar sana nasıl güvensin müdür bey? Şaka gibi! Biz 13 arkadaş sabah tekrar işe gelip içeri girmeyi denedik. Nedeni üç gün üst üste gitmezsek iş hakkımızı tazminatsız feshedeceklerdi. Personel müdürü bizi kapıda karşıladı. Normalde işe saat 9'da gelen müdürler saat 5'te fabrikaya gelmişti ve içeri alınmadık. Daha sonra tazminatlarımızı sorduğumuzda "hakkınız var ama biz vermiyoruz" dediler. Mahkeme yoluyla alabileceğimizi söylediler. Yani hakkımız olduğu kabul edildi ama şirket olarak biz vermiyoruz, gidin uğraşın dendi bize. Biz de bu işi kıyımına son vermek için, haklarımızı almak için sendikayı fabrikanın önüne davet ettik.

"O ilk günü hiç unutamam, arkadaşları o şekilde görünce biz 13 kişi gözyaşlarına boğulduk."

Bu süreç bu şekilde başladı. Biz dışarıda direnişe başladık, ses arabasıyla birlikte sendika geldi. Yönetime seslendi, her saat başı yanlış yaptıklarını, işçi kıyımına son vermelerini defalarca söyledi.

İçerideki arkadaşlar "Bizim moralimiz bozuk, keskin bıçaklarla, aletlerle çalışıyoruz" diyerek çalışmama haklarını kullandılar. "Çıkarılan arkadaşlarımız işe geri alınsın, sendikal haklarımız yerine getirilsin" diye dışarı çıktılar. Biz kapının önünde, onlar fabrika bahçesinde. O ilk günü hiç unutamam, arkadaşları o şekilde görünce biz 13 kişi gözyaşlarına boğulduk. Doğru yolda olduğumuzu anladık. Sendika örgütlenme uzmanımız her gün mikrofonla yönetime sesleniyor; gelin müzakerede bulunalım, atılan işçiyi geri alın, sendikal haklarını tanıyın, bu sendikal mücadeleyi daha üst seviyelere taşımayalım diye... Ama hiçbir şekilde geri dönüş sağlanmadı.

"İstanbul'daki tüm polis çevik kuvvet burada. Bizi buradan söküp atacaktılar. Dirdendik, bizi alamadılar. Biber gazı ve kalkanlarla bizi sürmeye çalıştılar ama başaramadılar."

Bu şekilde devam ederken içeri ne olduğu belirsiz gündelik işçiler alınmaya başlandı. Bazıları yabancı uyruklu kaçak işçiler. Oysa ki biz hepimiz hijyen eğitimi almış, tüm sağlık kontrollerinden geçmiş çalışanlardık. Saçı sakalı birbirine karışmış insanlar bizim yerimize işe getiriliyor, insan sağlığıyla oynamıyordu. Biz de bunun üzerine gündelik kaçak çalışanları tespit etmek ve insan sağlığını korumak için bir hamle yapıp servislerin önüne geçtik. Fabrikanın kendi çalışanına hiçbir şekilde karışmadık. Onlar işlerinin başına geçtiler. Bir gün sonra direniş alanına bir geldik sanki İstanbul'daki tüm polis çevik kuvvet burada. Bizi buradan söküp atacaktılar. Dirdendik, bizi alamadılar. Biber gazı ve kalkanlarla bizi sürmeye çalıştılar ama başaramadılar. Bunun üzerine Pazar gecesi yolları kapatarak bizim fabrika önüne geçmemizi engellediler, biz de kaymakamlığa yürüdük. Kay-

makam bey bizi karşıladı ama şov yapıyorsunuz diye fırçalamaktan da geri kalmadı. Gece bizden 10 kişi ve sendika başkanımızla bir konuşma talep etti. Konuştuk, bizi dinledi, haklı olduğumuzu ama bu şekilde olmayacağını da söyledi. "Peki biz bu olayın düzeltilmesi için kime gideceğiz?", "Eylem alanımız neresi fabrikanın önü değil mi?" diye sorduğumuzda cevap bile veremedi. Sabaha kadar kaymakamlığın önünde yattık. Sabah olunca bize şov yapıyorsunuz diyen kaymakam bey bize tepsiyle çay dağıttı ve fabrikanın önüne geçebileceğimizi, fabrika sahipleriyle görüşeceğini söyledi. Fabrika CEO'suyla görüşmüş. CEO, "ben onların hepsini psikolojisi bozuk olduğu için işten çıkardım" demiş yani gene anlaşma yok!

"6 ay içinde işveren, işçi alacaksa kendi çıkardığı elemanı almak zorunda. Bu kanun ve yasa! Ama fabrika yönetimi hiçbir kanunu ve yasayı takmıyor."

Biz fabrika önüne geri döndük, bir de ne görelim? Her taraf polis barikatlarıyla çevrilmiş, fabrikanın yan tarafında bize bir yer tahsis edilmiş. Bu esnada fabrikaya Çalışma Bakanlığı'nın müfettişleri geldi. Çalışma Bakanlığı'nın bildirgesinde fabrika suçlu bulundu. 3 milyon lira para cezasına ve fabrika sahibinin hakkında suç duyurusuna hüküm verdi. Bir hafta içerisinde işten çıkarma sebebi olarak 46. kod, 4. koda dönüştü. Ayrıca bildirmede toplu işçi çıkartma yapıldığı da söyleniyordu. Bu durumda 6 ay içinde işveren, işçi alacaksa kendi çıkardığı elemanı almak zorunda. Bu kanun ve yasa! Ama fabrika yönetimi hiçbir kanunu ve yasayı takmıyor. Biz de bir sabah Valiliğin önüne gittik. Vali bey yoktu, Vali yardımcısıyla görüşüldü. Onlar da yetkililerle görüşeceklerini söylediler. Ardından Çalışma Bakanı Yardımcısı fabrikaya geldi. Bizi

ziyaret etti ama hala bir sonuç alınmamıştı.

"Üçüncü gün sabah saat 05:00'te bize şafak operasyonu gibi bir operasyon düzenlendi. İki gün suç olmayan olay 3. gün suç oldu. Peki fabrika yönetiminin suçları onlar ne olacak dediğimizde gidin şikayet edin dediler."

Bizim 46. kodlar Kod 4'e düştüğü halde fabrika yönetimi hâlâ yabancı uyruklu şahıslar, gündelik çalışanlar getiriyordu. Biz de bunun üzerine oturma eylemi düzenledik. Bu arada fabrika arka tarafa bir yol daha yaptırmış. İkiye bölünerek iki tarafta da oturduk. İçerideki çalışanların üzerimizden yürüyerek geçmelerini sağladık. İki gün boyunca bu böyle sürdü. Üçüncü gün sabah saat 05:00'te bize şafak operasyonu gibi bir operasyon düzenlendi. İki gün suç olmayan olay 3. gün suç oldu. Peki "Fabrika yönetiminin suçları onlar ne olacak?" dediğimizde "gidin şikayet edin" dediler. Size şöyle söyleyeyim ömrü hayatım boyunca böyle bir polis ordusu görmemişim. Bu nedir, bu koruduklarımız kimdir? Sınır karakolunda askerlik yaptım ben, inanın çatışma olan bir bölgeydi. Tam 66 askerdik. Burada binin üstünde polis var. Bu neyin koruması? Bizi tek tek alarak ters kelepçeyle otobüslere koydular. Altı saat lavaboya çıkamadık. Vatan Emniyet'e gözaltına götürdüler. 85 kişi akşama kadar otobüsün içinde bekledik. İşin sonunda grup grup bizi ayrı ayrı yerlere bıraktılar.

Yol bilmeyen insanlar var, cüzdanlarımız yok, paramız yok. Bizi öylece hastanelerin önüne bıraktılar. Hep yıldırma politikası.

"Değil 74, 740 gün dahi olsa ölürüm de bu davadan dönmem!"

Biz zor da olsa gene direniş alanına döndük. Bu sefer yolları iki katlı bariyerlerle tam bir kilometre uzaklıktan kapatmışlar. Sabah gene kaymakamlığın önüne gittik. 48 saat yağmurun güneşin altında kaldık. Ne için? Hakkımız için, çoluk çocuğumuzun geleceği için. Buradan tüm sınıf dostlarımıza teşekkür ediyorum gerek maddi gerek manevi bizi hiç yalnız bırakmadılar. Her zaman yanımızda oldular. Keşke herkes bu işin ucundan tutsa. Maalessif öyle olmuyor. Bazıları varsın zenginlerin, patronların yanında olsun biz yolumuzdan dönmeyiz. Kaymakamlık önünde bir de saldırıya uğradık. Daha sonra öğrendik Çatalca Müftüsü'ymüş. Yanımıza gelip böyle hak aranmaz, rahatsız ediyorsunuz bizi diyerek arkadaşımızın boğazına dalacak kadar kör olmuş bir Müftü. 50 bin lira maaş alıp 17 bin lirayla geçinmeye çalışan insanlara müdahil olmaya çalışan bir müftü. Ben şunu söylüyorum. Eğer bu müftünün bir maaşı yatmasın ezan bile okumaz. Keşke o lafları bize değil de patronumuza diyebilseydin. Biz tekrardan fabrikanın önündeyiz, bugün 74. gün. Değil 74, 740 gün dahi olsa ölürüm de bu davadan dönmem. Arkadaşlarımın da bu düşüncede olduğunu biliyorum. O yüzden rahatlıkla buraya yazıyorum. Yaşasın onurlu mücadelemiz!

söylüyorlar. Bu bizi çok güçlendiriyor ve gururlandırıyor. Artık bu mücadele sadece Polonez işçisinin mücadelesi değil, tüm Türkiye'de mağdur olan işçi sınıfının mücadelesidir ve öyle devam edecek.

Çünkü haklıyız, haklı olduğumuzu biliyoruz, gücümüzün farkına vardık. Hani derler ya her şerde bir hayır vardır, her hayırda bir şer vardır. Biz o hayrı gördük. Kendi su faturasını ödemeyip bize içme suyu alan bir abimiz, Konya Ereğli'den bizi ziyaret eden bir amcamız gibi birçok işçi sınıfı dostuyla tanıştık. Bu onurlu mücadelemizde bizi yalnız bırakmayan herkese çok teşekkür ederim, zor bir mücadele içinde olduğumuzun farkındayım. Her tarafımız polis barikatlarıyla çevrili, kapalı cezaevi gibi! Bu zorlukları Tekgıda-İş sendikamızla birlikte aşacağımızı, zafere gideceğimizi biliyorum. Yağmur çamur yağsa da, kış kıyamet kopsa da direneceğiz. Bizim mücadelemiz hak, hukuk, adalet mücadelesidir. Bu mücadelede bugüne kadar olduğu gibi emekçi kadınlar yine en önde olacak! Sendikamıza çok teşekkür ederim, başkanımıza çok teşekkür ederim, iyi ki varsınız iyi ki bizimlesiniz. Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Polonez direnişinden bir işçi kadın

Yağmur çamur yağsa da, kış kıyamet kopsa da direneceğiz!

Merhaba ben işten atılan Polonez işçilerinden biriyim. Tekgıda-İş Sendikası üyesiyim. 2016'dan beri Polonez'de çalışıyordum. Şartlar çok iyi olmasa da arkadaş ortamımız güzeldi, işimize devam ediyorduk. 2021'de fabrika Ürdünlü şirkete satılınca başlayan, tonaj artması isteği ile birlikte zorunlu mesaiye bırakmalar, mesaiye gelmediği zaman mobbing uygulamalar, yoğun psikolojik baskı uygulamalar, canımıza tak etti. Haklarımızı alabilmek için Tekgıda-İş sendikasına başvurmaya karar verdik. 15 Temmuz 2024'te sendikaya başvurduk. Yöneticiler durumu fark edince işçileri gruplar halinde odalarına çağırıp "sendika sizi savunacak güçte değil, vazgeçin" diyerek bizi vazgeçirmeye çalıştılar. Üyelik

işlemlerinde yaklaşık 2 günde %70 civarına ulaştık. Yöneticiler bize öncülük eden 13 arkadaşımızı işten attı. Ertesi gün işten atılan arkadaşlarımızı desteklemek amacıyla iş bırakma eyleminde bulunduk. Yöneticiler vazgeçirmek için %25 zam ve bir maaş ikramiye teklifinde bulundu, biz kabul etmedik, arkadaşlarımızın işe geri alınmasını talep ettik. Ve bu şekilde eylemimiz devam etti. Ben ve 133 arkadaşımız, gruplar halinde gece yarısı bir SMS ile 46 kodu ile işten atıldık. Ondan sonra eylemimiz de mücadelemiz de fabrika dışında devam etti. Bu yazıyı yazdığım gün, direnişimizin 73. günü. Bu süreçte defalarca polis kardeşlerimizle de karşı karşıya geldik. Bizlere biber gazı sıkıldı, dayak yedik, kimimi-

zin ayağı kırıldı, kimimizin kolu, kimimizin kaburgaları kırıldı, kimimizin omurgası kırıldı. Gene de pes etmedik ve etmeyeceğiz. Polis ters kelepçe takıp gözaltına aldı, Vatan emniyete götürdüler bizi, ifade verdik. O da yetmedi, kaymakamlık önünde direnişimize devam ederken müftü gelip bize akıl vermeye çalıştı. Hak böyle aranmazmış, tazminatımızı vermeden bizi işten atan patrona "işçilerin alın teri kurumadan hakkını ver" deseydin ya müftü bey! Bu süreçte sendika başkanlarımız Yunus Başkan ve Suat Başkan başta olmak üzere Devrimci İşçi Partisi'nden arkadaşlarımızdan çok şey öğrendik. Hakkımızı savunmayı öğrendik. Bize ziyaretçi olarak gelen misafirler, işçi sınıfına örnek olduğumuzu

Ayrı gayrı bitsin! Birleşin! Gaz almak için değil hak almak için eylem istiyoruz!

Sınıf mücadeleciler sendikacılar, işyeri temsilcileri, öncü işçiler göreve! Birleşik İşçi Cephesi için ileri!

İşçi konfederasyonları Türk-İş, DİSK ve Hak-İş Temmuz ayında asgari ücret zammı, vergide adalet, enflasyonla mücadele, emekliler, sendikal örgütlenme ve iş kazaları gibi işçi sınıfını ve emekçi halkı doğrudan etkileyen konularda ortak bir bildiri yayınlamıştı. Daha sonra konfederasyonlar çeşitli miting, basın açıklaması ve eylemlerle meydanlara indi. Türk-İş ilk olarak Tekirdağ Çerkezköy'de ve Zonguldak'ta iki kitlesel miting düzenledi. Daha sonra fabrika ve işyerlerinde oturma eylemleri ve basın açıklamaları gerçekleştirildi. DİSK Gebze ve Sarıhan'de işçi buluşmaları Mersin, İzmir ve Ankara'da miting organize etti. Bu süreci en sakin geçiren, Kayseri'de miting yapan Hak-İş oldu.

Konfederasyonlar alanlara inmeye başlarken fabrikalarda da direnişler ve grevler sürdü. Türk-İş'e bağlı Tekgıda-İş sendikasının İstanbul/Çatalca'da Polonez işçileri her türlü baskıya karşı kararlı bir direnişle iş, aş, hürriyet kavgasını Türkiye'nin gündemine taşıdı. Yine aynı sendikaya bağlı Esenyurt'ta Perfetti direnişi sürmekteydi ve bu iki direnişe Bursa/Kemalpaşa'da Eker Süt direnişi eklendi. Selülöz-İş sendikası İstanbul/Tuzla'da MKB Rondo'da greve çıktı. Petrol-İş sendikası art arda Kocaeli/Gebze'de Tarkett ve İstanbul/Hadımköy'de As Plastik, Tekirdağ/Çerkezköy'de Elba Bant grevlerine çıktı. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasının Gebze'deki Mersin grevi sürerken Hatay/İskenderun'daki Befesa grevi kazanımla sonuçlandı. Hak-İş'e bağlı Lezita'da ise grev ve mücadele tüm zorluklara rağmen devam ediyor. Konfederasyon üyesi olmayan DGD-SEN'in İstanbul/Esenyurt'daki CarrefourSA deposundaki fiili grevi kazanım elde ederken iş güvenliği ve sendikal haklar için direnen Bağımsız Maden-İş üyesi Fernas maden işçileri de mücadelelerini bir Ankara yürüyüşüyle Türkiye'nin gündemine taşıdılar.

Sorunlar ortak! Düşman ortak! Mücadele de ortak olmalı!

Konfederasyonların miting, eylem ve basın açıklamalarında işlenen konular ortak. Hayat pahalılığı, vergide adaletsizlik, iş güvenliği, emeklilik hakları, sendikal örgütlenme üzerindeki baskılar... Direnişlerin ve grevlerin hepsi de bu sorunları biraz olsun hafifletmek için işçi sınıfının örgütlü gücüyle verdiği mücadeleler. Tüm konfederasyonları harekete geçmek zorunda bırakan, fabrikalarda birbiri ardına grev-

lerin ve direnişlerin patlak vermesine yol açan sebep ve failer belli. İktidarın İngiliz Mehmet eliyle, Orta Vadeli Program adı altında yürüttüğü işçi düşmanı kemer sıkma ve hak gaspı politikaları ve bu politikalarla güç alarak işçi sınıfına sefaleti dayatan patronlar... Sermayenin iktidarı, istibdad rejiminin tüm aygıtlarını kullanarak, patronlarla tam bir birlik içinde işçi sınıfına saldırıyor. Bu saldırıya karşı işçi mücadelelerinin de birleşmesi ve büyütülmesi gerektiği açık. Tüm işçilerin özlemi ve isteği de bu yönde. Dahası çeşitli eylemlerle tepkilerini ortaya koyan köylüler ve kamuda tasarruf adı altında üzerlerindeki baskı günden güne artan kamu emekçileri başta olmak üzere ekonomik krizin faturasını şu ya da bu ölçüde üstlenen tüm emekçi halk kesimleri de bu birliğin gerçekleşmesini istiyor.

Çözüm Birleşik İşçi Cephesi'nde! İrade direnen işçilerde!

İhtiyaç tüm işçi ve kamu emekçisi konfederasyonlarının bir araya geldiği, meslek odalarının, baroların ve diğer demokratik kitle örgütlerinin katıldığı, emekten yana siyasi partilerin desteklediği somut eylem planları ortaya koyan ve gerçekleştiren bir Birleşik İşçi Cephesi! Bunun için kağıt üstünde kalan deklarasyonlar ya da görev savma türünden eylemler değil gerçek bir birlik ve güçlü bir mücadele gerekli. Oysa konfederasyonların miting ve eylemlerinde işyeri temsilcileri ve şube yöneticilerinin ağırlık taşıdığı bir kitle öne çıkıyor. Sendika yönetimlerinin birçoğunda dostlar alışverişte görsün düşüncesinin hâkim olduğu görülüyor. Ve halen konfederasyonlar kendileri çalıp kendileri oynuyor. Tüm konfederasyonların güç birliği yapmasına, ortak eylemler örgütlemesine yönelik bir plan açıklanmış değil! Fabrikalardaki grevler ve direnişler ise tam tersine gerçek ve canlı bir mücadele örneği ortaya koyuyor. Fabrikalardaki sınıf kavgası göstermelik verilmiyor. İşçiler işsizliğin arttığı iş bulmanın zorlaştığı bu dönemde işten atılmayı, borçlarla ve geçim sıkıntısıyla boğuşurken gelirlerinden olmayı göze alarak

mücadeleye girişiyor. Yetmiyor yeri geliyor işçiler bedenlerini ortaya koyuyor. Gözaltına alınıyorlar çıkıp direnmeye devam ediyorlar. Fernas madencileri ve Polonez işçileri gibi işyerlerinden çıkıp adımlarını Ankara'ya yönlendirerek sadece kendileri için değil tüm emekçi halk için iş, aş ve hürriyet mücadelesini büyütme cesareti ve kararlılığı gösteriyorlar. Konfederasyonların bir türlü ortak eylem programı açıklamadığı dönemde farklı sendikalarda ve konfederasyonlarda örgütlü işçiler birbirlerine sosyal medyadan dayanışma mesajları gönderiyor, yakın olanlar birbirlerine dayanışma ziyaretlerinde bulunuyor, birbirlerinin seslerini kendi direniş alanlarına taşıyor, birbirlerinin yaptıklarını yakından takip ediyorlar.

Sınıf mücadeleciler sendikacılar, işyeri temsilcileri, öncü işçiler göreve!

Bu tablo bize şunu gösteriyor: Birleşik İşçi Cephesi'ni kuracak olanlar elbette ki milyonlarca işçi ve emekçiyi temsil eden sendikalardır. Ancak bu sendikaların yönetimlerini bu cepheyi kurmaya zorlayacak olan irade de tabandaki işçi mücadelelerindedir. Grevlerde ve direnişlerde kendini gösteren bu sınıf mücadelesi iradesi tüm fabrikalara ve işyerlerine taşınmalıdır. Sendikası işyerleri sendikalaşma mücadelesine atılmalıdır. Sendikalı işyerlerindeki işçiler eylemlere temsilcilerini göndermekle yetinmemeli sendikalarından tüm işçileri meydana taşımaları talep etmelidir. Sınıf mücadeleciler sendikacılar, işyeri temsilcileri, öncü işçiler göreve! Fabrika ve işyeri içinde eylemler yaparak hem patronlara krizin faturasını ödemeyeceklerini hem de sendikalarına daha büyük mücadeleler için hazır olduklarını göstermelidir. Grev ve direnişleri zafere ulaştırarak, işçi düşmanı Orta Vadeli Program'ı çöpe atacak, İngiliz Mehmet'i evine gönderecek, krizin faturasını krizin sebebi olan sermaye sınıfına ödetecek güç Birleşik İşçi Cephesi'ndedir!

Levent Dölek

Hürriyet yürüyüşü

Çatalca'da Polonez et fabrikasında o gece... İşçiler fabrikanın kapılarına yatmış ve zincirlerle birbirine kenetlenmiş. Polis müzakere yapılıyor. İşçiler patron bizimle görüşün diyor. Polis müdürü talebi fabrika yönetimine iletiyor. Daha sonra işçilere gelip diyor ki: "Ne yapayım adam görüşmüyor boğazını mı sıkayım!" O gece şafak sökerken yine bir polis komiserinin "sinire baskı yap" talimatı eşliğinde balyoz timinin izbandutları kadın işçilerin boğazını sıkıyor...

Çoğu kadın 146 işçi Anayasa'nın 51. Maddesiyle kendisine verilmiş hakkı kullanarak sendika üyesi olduğu için işten atılmış. Yetmemiş üstlerine hırsızlık ve yüz kızartıcı suç iftirası atılmış. Yetmemiş yerlerine ne idüğü belirsiz, hijyen eğitimi dahi almamış, gündelikçi, kaçak işçiler çalıştırılıyor. İşçiler bu yasadışı ve gayrimeşru duruma karşı haklı ve meşru tepkilerini gösteriyor. İşçiler daha önce yaptığı eylemler sonucunda Çalışma Bakanlığı müfettişlerini fabrikaya getirtmiş. Patronun, sendikal sebeple toplu işten çıkartma yaptığı resmi raporla tescillenmiş. Aynı resmi raporlarda fabrikaya idari para cezası kesilmesi ve yöneticiler hakkında TCK 118. Madde yani sendikal hakların kullanılmasını engelleme dolayısıyla savcılığa suç duyurusunda bulunulması istenmiş. Ama patron Anayasa, yasa, hak, hukuk tanımamaya devam etmiş. Ve devletin polisi tüm bu suçları işleyen patrona değil işçilere müdahale etmeye gelmiş. Hem de ne gelmek! Adeta ikinci Plevne kuşatması!

Daha önce bu oturma eylemlerine birkaç defa polis saldırısı olmuş. İşçiler yılmamış. Ama ders çıkarmış. Bu sefer bizi kolay kolay birbirimizden ayıramasınlar diye herkes birbirine zincirlerle bağlanmış. Çare mi? Demir makası diye bir şeyin olduğu yerde çare değil tabii. Ama sonuçta bu bir kararlılık gösterisi. Biz de oradayız. Zincirler dandik olsa da dayanışmamız sağlam, zincirleri kenetleyen asma kilitler ucuz olsa da bizi birbirimize kenetleyen yoldaşlık en hakikisinden!

Fabrikanın ön kapısında Yunus başkan, arka kapıda Suat başkan "kalkmam" diyor. İşçiler disiplinli, işçiler kararlı... Yılgınlık yok direniş var! İşçiler tek bir şartla kalkacak. Patron görüşmeyi kabul etsin. Bir masa etrafında konuşulsun. Ne kadar doğal ne kadar yumuşak ne kadar medeni bir teklif? Bakın işçiler "patron taleplerimizi kabul etsin" bile demiyor, "patron bizimle görüşün" diyor! Polis görüşme talebini fabrika yönetimine iletiyor. Reddediliyor. Suç işleyen patron. Görüşmeyerek işi yokuşa süren patron. Patron suç işliyor diye rapor tutanlar müfettişler. Patrona bırakınız yapınlar bırakınız geçsinler diyen, işçinin boğazını sıkın devlet. İstibdad!

İşte tüm bunlardan sonra boğazı sıkılan Polonez işçileri nefes almak için direnişi büyütüyor. İşte tüm bunlardan sonra ekmeğinden edilen Polonez işçileri hür iradeleriyle yemeyi reddediyor. İşte tüm bu yaşananlardan sonra hürriyet için kendini zincirleyen Polonez işçileri memleketin zincirlerini kırmak için Anayasal hak yürüyüşüne çıkıyor.

Bu yürüyüş sapla samanı, doğruyla yalanı, hayatın gerçeği ile demagojiyi birbirinden ayırıyor. Siyasetin dilinde bir Anayasa tartışması sürüp gidiyor. Anayasa'nın değiştirilemez, değiştirilmesi teklif edilemez ilk üç maddesi var. Bir de gerçeğe bakalım! Anayasa'nın değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez olan 2. Maddesindeki toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı, demokratik, laik, sosyal, hukuk devleti nitelikleri her gün yabancı ve yerli sermaye tarafından yok sayılıyor. Değiştirilemezmiş! Hadi oradan! "Ankara'nın şişmanı" lakaplı işçi düşmanı, Anayasa'yı bir kere delmekle bir şey olmaz demişti. Aynı yoldan gidiyor günümüzdeki muadilleri. 2. Maddede dururlar mı? Tabii ki sendika hürriyetini sözde güvence altına alan 51. Madde; barışçıl eylem, toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkına dair 34. Madde de fiilen yürürlükten kaldırılmış durumda. Biliyor musunuz Anayasa'nın bir de 55. Maddesi var: Ücrette adalet sağlanması. Diyor ki "Devlet, çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri ve diğer sosyal yardımlardan yararlanmaları için gerekli tedbirleri alır." Açık hava hapishanesine dönüştürülen Polonez fabrikasının önünde görüyoruz o tedbirleri!

Milletin çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçiler için yeni bir Anayasa ihtiyacı falan yok. İşçi sınıfının isyanı, mevcut Anayasa'nın dahi uygulanmadığı, sermayenin ve emperyalizmin orman kanunlarının hüküm sürdüğü mevcut düzene! Orman kanunlarıyla yönetilmeyi, insan onuruna aykırı muameleyi, sömürüyü ve zulmü reddeden herkesin yeri Anayasal hakları için yürüten, iş, aş ve hürriyet için direnen işçilerin yanındır. Tartışmanın değil, yürümenin ve direnmenin zamanıdır!

Ertuğrul Oruç

Alma Ata Konferansı:

Gelecekte aşılması gereken doruk

Dünyadaki insanlar arasında çok ciddi eşitsizlikler mevcut. Örneğin her yıl milyonlarca insan yeterli gıdaya, temiz suya vb. erişimi olmadığı için ölüyor. Aslında bu bir kader değil. Bir yıl içinde dünya üzerinde üretilen gıda miktarı tüm dünyadaki insanları doyurmaya yetecek düzeyde. Peki benzer eşitsizliklerin yaşandığı sağlık için de durum aynı mı? Dünyada yaşayan herkesin sağlıklı olması mümkün mü? Bundan 46 yıl önce bunun mümkün olduğu tüm dünya tarafından kabul edilmişti.

Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), 46 yıl önce, 6-12 Eylül 1978 tarihlerinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) içerisinde yer alan Kazakistan'ın o zamanki başkenti Alma Ata'da Temel Sağlık Hizmetleri başlıklı bir konferans düzenler. Bu konferans, dünya halklarının sağlığa erişimindeki eşitsizlikleri vurgulayarak herkesin sağlığa erişebileceği bir dünyanın mümkün olduğunu kabul eder. "2000 yılında Herkese Sağlık" hedefi koyulur ve bu hedefe varmak için devletlerin izlemesi gereken ilkeler bir bildiri şeklinde yayınlanır (Alma-Ata Bildirisi). Amerika Birleşik Devletleri (ABD) dâhil DSÖ'ye üye devletler bu bildiriye imzalarını atarlar.

Gözden kaçmasın, dönem Soğuk Savaş dönemidir. SSCB'nin başı çektiği işçi devletleri ile ABD ve müttefikleri ülkeler DSÖ içinde de mücadele etmektedir. Konferansın gerçekleştirildiği ülkeden, içeriğine, ortaya koyduğu hedeften ve sonunda kaleme alınan bildiriye, hepsi ayrı bir mücadelenin ürünüdür. ABD tarafı sağlığı bireylerin sorumluluğunda, belli bir ücret karşılığında alınacak bir hizmet olarak görüyor ve tedavi edici sağlık hizmetlerinin başat olmasını savunuyordu. SSCB tarafı ise sağlığı devletin vatandaşlarına ücretsiz şekilde vermesi gereken bir hizmet olarak görüyor ve koruyucu ve önleyici sağlığı savunuyordu. Bu açıdan bakıldığında ve ana hedef dikkate alındığında SSCB tarafının bu konferansın galibi olduğu söylenebilir.

Bu galebe çalma durumu bildiriye de yansımıştır. Bildiri on bölümden oluşmaktadır. Bildirinin pek çok bölümünde tedavi edici sağlık hizmetlerinden ziyade koruyucu ve önleyici sağlık alanına ve sağlığı etkileyen etmenlere odaklanılmıştır. Hastanelere, ilaçlara, sağlık çalışanlarına vb. vurgu cılızken; sosyal ve ekonomik faktörlere, barışa ve savaşa, devletin başat rolüne, bilime ve teknolojiye, ülkeler arası dayanışmaya vurgular güçlüdür.

Alma Ata Bildirisi'nin içeriğine bugüne kadar çokça eleştiriler yöneltilmiş, koyduğu "2000 yılında Herkese Sağlık" hedefini gerçekçi bulmayan çok olmuştur. SSCB tarafının savunduğu değerler düşünüldüğünde gerçekten de bildirinin bölümlerinin yetersiz, bazısının düpedüz ABD tarafına tavizler içerdiği söylenebilir. Ancak tüm bunlara rağmen, bize göre, konferansın ortaya koyduğu hedef, sonucu olarak yayınlanan bildirinin muhtevassından veya bu hedefe ulaşıp ulaşılmamasından çok daha öte bir anlam taşımaktadır.

Burada esas odaklanılması gereken nokta bu konferansın organizasyonunun ve sonuçlarının rutin DSÖ programı içinde gerçekleşmediğidir. SSCB ve müttefiklerinin, DSÖ içindeki yıllara yayılmış ideolojik ve pratik mücadelesinin bir sonucudur. Ve ortaya koyduğu ufuk açısından bugüne kadar aşılamamıştır. Şöyle bir düşünelim: 2000 yılında dünyaya bakan biri, bırakalım "Herkese Sağlık" hedefine yaklaşmayı, dünyanın 1978 yılından çok daha geri bir noktada olduğunu görmüştü. Bugün ne yazık ki daha da geri bir noktadayız. Her geçen yıl, dünyadaki diğer eşitsizliklerle paralel olarak sağlık açısından da eşitsizlikler artıyor. Denebilir ki 46 yıl önce bu hedef koyulmuş ama bugün geçerli mi? O günkü dünyaya kıyasla üretimin ve teknolojinin geldiği yer kıyaslandığında çok daha geçerli olduğu açıktır. Ama buna rağmen bugün DSÖ'ye üye ülkelere Alma Ata'nın ortaya koyduğu hedef kabul ettirilebilir mi? Cevap ne yazık ki hayırdır.

Dünyadaki eşitsizliklerin kader olmadığını, kapitalizmin ürünü olduğunu savunanlar olarak SSCB ve diğer işçi devletlerinin olmadığı bugünkü dünyada dünden daha fazla mücadele etmemiz gerektiğini anlamamız gerekir. 2000 yılında veya bugün hâlâ "Herkese Sağlık" hedefi başarılamadıysa, bunun nedeni sağlık alanında aranmamalı. Alma Ata'nın bıraktığı en önemli miraslardan biri sağlığın esas olarak ekonomik, sosyal ve siyasal alanlar tarafından belirlendiğidir. Kaybımız ideolojik ve siyasal alandadır. Daha açık söylersek SSCB ve diğer işçi devletlerinin dağılımındaki dinamiklerdedir. Gelecekte "Herkese Sağlık"ın yolu hatalarımızdan ne kadar ders çıkardığımız ve bunları ne kadar sabırla ve inatla mücadeleye yansıttığımızdan geçecektir.

Çocuklarımızın temiz ve sağlıklı bir ortamda eğitim alabilmesi için mücadele edelim!

Eylül ayı başında açılan okullarda hâlâ yeterli temizlik görevlisi yok. Milli Eğitim Bakanlığı okullarda temizlik görevlisinin olmadığını önce reddetti. Velilerin, öğretmenlerin okulları temizlediği ve çöp yığını haline gelmiş okul görüntülerinin ortaya çıkmasıyla, yapılan eylemler sonucunda Bakan Yusuf Tekin, 30 bin temizlik görevlisinin Toplum Yararına Program (TYP) kapsamında alınacağını açıklamak zorunda kaldı. Ancak ne var ki açıklanan sayı da yetersiz. Daha önce İşgücü Uyum Programı (İUP) kapsamında temizlik için 120 bin çalışan alınması planlanmıştı. Şimdi açıklanan sayı ihtiyacın ancak dörtte birini karşılıyor. Çünkü İUP kapsamında yeterli başvuru olmadı ve okullarda çöp dağları oluştu.

İUP programına neden yeterli başvuru olmadı?

İUP kapsamında çalışan emekçilere günlük 566 lira "cep harçlığı" ödenecek. Program kapsamında 10 ay süreyle ve haftanın 3 günü çalışılıyor. Bu çalışma sonunda alınacak aylık ücret, bakanlığın deyimiyle "harçlık", 7 bin lira civarında oluyor. Üstelik bu kapsamda çalışanların sadece genel sağlık sigortası tam olarak yatırılıyor! Hal böyle olunca başvuru da Milli Eğitim Bakanlığının planladığı seviyede olmadı. Asgari ücretin yarısının altında bir ücretle çalışılacak bir programa yeterli başvuru zaten olamazdı.

Milli Eğitim Bakanlığı, bu uy-

gulamasıyla asgari ücretin yarısının altında bir ücretle çalışmayı olağanlaştırmaya çalışıyor. Kadrolu istihdam yerine geçici çözümlerde (TYP, İUP, geçici işçi, PİCTES) ısrar eden iktidarın uygulamaları her geçen sene bir öncekini aratır hale geliyor. Bedelini hep işçi, emekçi halkın çocukları ödüyor. Program başarısız olmuş! Başarılı olsa ne olacaktı? Yüzlerce, bazı yerlerde binlerce çocuğun okuduğu okullarda, haftanın 3 günü yapılacak temizlik zaten ortalığın pislik içinde olması demektir.

Orta Vadeli Program (OVP) doğrudan çocuklarımızı vuruyor!

Hazine ve Maliye Bakanı İngiliz Mehmet'in açıkladığı OVP'nin amacı kamu istihdamını daraltmak, esnek çalışmayı yaygınlaştırmak. Eğitim alanında yaşananlar da bunun yansıması. Eğitime ayrılan ve zaten yetersiz olan bütçenin daha da kısılması, okullara gönderilen ödeneğin düşürülmesi, öğretmen ve okullarda görev yapacak kadroların atanmayarak ge-

çici çözümlere başvurulması, servislerin kaldırılarak taşınmalı eğitimden faydalanan öğrencilerin okula erişiminin engellenmesi ve daha niceleri.

Okullar arası eşitsizliğin sonucunu yine en derin haliyle emekçi çocukları yaşayacak.

Her yıl olduğu gibi bakan bu yıl da okullarda para toplanmadığını açıklasa da "bağış" adı altında okullarda yıllardır para toplanıyor. Diğer ihtiyaçların karşılanmasında olduğu gibi temizlik emekçilerinin istihdamı da velilerden toplanan paralarla çözülmeye çalışılacak. Yoksul mahallelerdeki okullar, her alanda yaşadıkları eşitsizliği şimdi de temizlik, sağlık konusunda yaşayacak. Okullarda şimdiden hastalıklar yaygınlaşmaya başladı.

Bir çocuğun sağlıklı bir ortamda eğitim alması en temel hakkıdır. Bir insanın insanca yaşayacak bir işte çalışması da aynı şekilde bir hak. İktidar, geçici ve güvencesiz uygulamalarla, sözde tasarruf öde sınıf saldırısıyla hem işimize hem aşımıza hem çocukların insanı bir ortamda eğitim alma hakkına, hem de her çocuğun sağlıklı bir çevrede yaşama hakkına aynı anda saldırıyor. Bu saldırıyı püskürtmek ve gözümüzün bebeği, geleceğimiz çocuklarımızı korumak için ayrı gayrı demeden birleşerek mücadele etmek şart. Eğitime bütçe, okullara ödenek! Yeterli sayıda öğretmen ve yardımcı hizmetler için kadrolu istihdam!

Üniversitelerde istibdada karşı hürriyet, kapitalizme karşı sosyalizm kavgasını büyütme!

Okulların açılmasıyla birlikte binlerce genç, eğitimde eşitsizliğin en ağır şekilde gün yüzüne çıktığı sınav hazırlık dönemini geride bırakarak hayatlarında yeni bir sayfa açtı. Şimdi açılan bu sayfayı memleketin tarihine damga vurmuş nice üniversite mücadeleleri gibi yeni mücadeleler ve zaferlerle doldurmanın, hem kendi geleceğimize hem de emekçi halkın geleceğine sahip çıkmanın vaktidir!

Ekonomik krizin bedelini emekçilerin çocukları ödüyor!

Bu yıl okul yemekhanelerine yüzde 100'e varan zamlar yapıldı. Zamlanması yetmedi, üniversitelerin çoğu öğünlerin porsiyonlarını da küçülttü. Öğrencilerin bir kısmına verilen KYK bursu ve kredisi neredeyse yemeğe verilen para ile eşitlenmiş durumda. Burs ve krediler dışında ailesinden kısıtlı destek alabilen ya da hiç destek alamayan emekçi çocuklarının değil eğitim görmesi, yaşamını sürdürmesi bile imkansız!

Üniversitelerde yeni eğitim öğretim döneminin başlamasına haftalar kala KYK yurt ücretlerine yüzde 50 zam yapıldı. Ailesinden ayrı bir şehirde üniversite okuyan yüz binlerce öğrenciye barınma sağlanamıyor. Oysa ülkedeki tüm öğrencilerin nitelikli ve

ücretsiz şekilde barınabilmesi için yeterli kaynak mevcuttur. Özel yurtların kamulaştırılması atılacak adımlardan ilkidir.

Emperyalizmin saldırganlığına karşı gençlik harekete geçmeli!

Bölgemizde Batı Asya'da Siyonist İsrail ve onun hamileri savaşı gittikçe tırmandırıyor. Fakat ABD ve Avrupa'daki üniversite öğrencilerinin

Filistin halkıyla büyüttüğü dayanışma eylemleri ses getirdi ve getirmeye devam ediyor. Bizim tarihimizde gençliğin emperyalizme karşı mücadelesinin sayısız örneği var. Sadece Türkiye'de değil tüm bölgemizde emperyalistlerin varlığına son vermek için mücadeleyi büyüteceğiz.

Mücadelede yerin Devrimci İşçi Partili Öğrenciler'in yanı olsun!

Bu öğretim dönemine patronların

yarattığı ekonomik krizle, istibdad rejiminin baskılarıyla birlikte giriyoruz fakat memlekette mücadele edenler yok değil! Tüm gençliği iş, aş, hürriyet için grevler, direnişler yapan işçiler gibi, şehirler arası yolları traktörleriyle kesip eylemler yapan çiftçiler gibi mücadele etmeye çağırıyoruz. Nitelikli ve ücretsiz barınma, beslenme, eğitim hakkı için, hürriyet için ama bunlarla da yetinmeyip memleketin, bölgenin ve tüm dünyanın kurtuluşu için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Gelin bu mücadelede Devrimci İşçi Partili Öğrenciler'in saflarında omuz omuza verin. Emperyalizmin saldırganlıklarına ve yaydığı savaşa karşı enternasyonalizmi kampüslerimizden yükseltelim. Tüm emekçi halkın üzerine çökmüş olan kapitalizme ve istibdada karşı işçi sınıfıyla birlikte en ön safta mücadele edelim, kampüslerdeki mücadeleleri grev çadırlarıyla buluşturalım!

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Yarı askeri istibdad rejiminde iç kavga

Bir ülkedeki siyasi tartışmaların iktidar ve muhalefet partileri arasında gerçekleşmesi beklenir. Ancak son dönemde Kara Harp Okulu mezuniyet töreninde genç teğmenlerin kılıç çekerek ve "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganlarıyla toplu yemin etmeleri, Cumhurbaşkanlığından Hüda-Par'ın Anayasa'nın ilk üç maddesinin değiştirilmesi üzerinden yarattığı tartışma, Cumhurbaşkanı Başdanışmanlarından Yiğit Bulut'un İsrail'in Türkiye'ye saldıracağına dair iddiaları vb. ile siyasi tartışmalar en sert yankılarını iktidar cenahı içinde buldu. Bu tartışmalar sarayla AKP arasında kavga var iddialarını beraberinde getirdi. Bu kavga'nın arka planında son yerel seçimlerde AKP'nin aldığı hezimet yatıyor. Hezimetin ardından AKP içindeki bir dizi eski kadro sebebin, AKP'nin fabrika ayarlarından uzaklaşması olduğu tezini işliyor. Bu tez MHP ile ittifakın, sarayda görevlendirilmiş olan milliyetçi, solcu, ulusalcı vb. danışmanların politikalarına yön vermesinin, AKP'nin Kemalizme doğru kaymasının sorgulanmasını da beraberinde getiriyor. Her ne kadar bu tartışmalar yerel seçim hezimetinden sonra ısınsa da aslında kavga, Anayasa Mahkemesi ile Yargıtay arasındaki krizde, İçişleri Bakanlığının el değiştirmesiyle birlikte Süleyman Soylu ekibinin polis teşkilatından tasfiye edilmeye başlanmasında, Sinan Ateş cinayeti ve sanık sandalyesinde MHP ve Süleyman Soylu ile ilişkili Ayhan Bora Kaplan gibi unsurların yer aldığı davalarda da su yüzüne çıkmıştı.

"Tek adam rejimi" yanılıgısı

"Saray ile AKP arasında kavga" tezi kendi içinde çelişki taşıyor. Zira hem AKP'nin başında genel başkan olarak hem de yürütmeyi temsil eden sarayın başında aynı kişi, yani Erdoğan bulunuyor. Dahası hem saray danışmanları hem de AKP kadroları kendi aralarında yaptıkları kavga sürekli Erdoğan'a bağlılık yeminleri ediyor, Erdoğan kendi taraflarına yakın bir açıklama yaptığında bunu, karşı tarafa karşı kullanıyorlar. Örneğin teğmenlerin yemin görüntülerinin ardından AKP sözcüsü Ömer Çelik itidalli bir açıklama yapmış, saray danışmanlarından Yiğit Bulut da parti sözcüsünü referans vererek teğmenleri savunmuş ve teğmenleri eleştirenleri yermişti. Daha sonra Erdoğan teğmenlerin cezalandırılması ve ordudan tasfiye edilmeleri gerektiğini söylediğinde bu sefer diğer taraf atağa geçti. Danışmanları da parti sözcülerini ve görevlilerini de atayan aynı kişiye herkes sabah akşam Erdoğan'a biat gösterileri düzenliyorsa bu kavga nereden ve nasıl çıkabiliyor? Bu tablo Türkiye'de muhalefetin diline pelesenk olmuş "tek adam rejimi" iddiasıyla ne kadar örtüşüyor?

Tüm bu sorular bizi gerçeği görmek için görüntüye değil gö-

rüntünün arkasındaki çelişkilere bakmaya zorluyor. Gerçek gazetesini ve Devrimci İşçi Partisi'ni takip edenler bizim, görüntüye bakarak, ülkede bir "tek adam" rejimi olduğuna ilişkin yapılan değerlendirme ve yorumları eleştirdiğimizi bilirler. Tam tersine biz Erdoğan'ın iktidardaki hakimiyetinin özellikle 15 Temmuz'dan sonra oluşan güç dengeleri ve ittifaklar temelinde sınırlandırıldığını söylüyoruz. Hükümetin sivil görüntüsünün bir yanılsama olduğunu içişlerinde, dış politikada bilhassa da Kürt meselesinde inisiyatifin asker, polis, istihbarat gibi devletin silahlı çekirdeğini oluşturan yapının içindeki güç odakları tarafından şekillendirildiğini vurguluyoruz. Bu bir "tek adam rejimi" değildir!

"Tek adam rejimi" değil yarı askeri rejim

Bu rejim, devletin silahlı güçlerinin yürütmenin organik parçası olduğu bir "yarı askeri rejim"dir. MHP gibi bir partinin bu silahlı güçlerle ilişkisi üzerinden fiilî kolalisyon ortağı haline geldiği, kamuoyunda "saray danışmanları" olarak bilinen kişilerin adeta bir dokunulmazlık zırhı içinde her tarafa parmak salladığı, eski Erdoğan muhalifi, Kemalist, ulusalcı hatta solcu ama mutlaka ordu destekçisi bazı gazeteci ve yazarların iktidarın yılmaz savunucusu pozlarında dolaştığı, emekli askerlerin yandaş kanallarda ekonomiden sanata her konuda ahkam kestiği siyasal yapının arkasında, bu yarı askeri rejim vardır. Yarı askeri rejimin, sadece iktidarı değil, muhalefeti de dizayn ettiğini görmek gerekir. Tayyip Erdoğan ve Özgür Özel arasında başlayan normalleşme süreci, CHP'nin bu sürecin bir parçası olarak ekonomik krizin halkta yarattığı öfkenin gazını almak için adeta fiilî bir "anestezi bakanlığı" ile iktidar ortağı haline gelmesi Erdoğan'ın ikna ediciliğinin sonucu değildir kuşkusuz. Bu anlamda Özgür Özel, "biz içeride muhalefet dışarıda Türkiye'nin partisiyiz" diyerek dış politikada yarı askeri rejimin askeri kanadına tabi olduğunu ilan etmektedir. "Tek adam rejimi" bir yanılıgdır. Bu yanılıgı muhalefeti siyasi kollarında "tek adam" Erdoğan'la karşıtlık ya da çelişki içine düşen her konuda bir olumluluk aramaya itmektedir. Bu o kadar büyük bir yanılıgdır ki sol muhalefeti sadece Millet İttifakı gibi gerici projelerle oyalamamış, içeride faşist Ümit Özdağ'dan medet ummaktan dışarıda Amerikan emperyalizmi ve/

veya İsrail Siyonizmine destek olmaya kadar savurabilmiştir.

Gerçeği görmek ve doğru tutum almak sınıf siyaseti ile mümkün

Bu elbette ki sadece durumun yanlış tespit edilmesinden kaynaklanmıyor. Aynı zamanda Türkiye'de sol muhalif güçlerin işçi sınıfından kopuk olmasından ve küçük burjuva bir karakter taşımasından ileri geliyor. Oysa omurgasını işçi sınıfının oluşturduğu, bakış açısını sınıf siyasetinin belirlediği bir muhalefet bu derecede savrulmayacaktır. Sınıf siyaseti teğmenlerin yemin şovunda laiklik namına bir ilerici-lik de AKP saflarından yükselen tepkiden askeri vesayete karşı demokratik bir tepki de görmez. Sınıf siyasetinin bugünün Türkiye'sine baktığında gördüğü devletin jandarmasının Soma'da Fernas madencilerini dövüp AKP milletvekili maden patronunu koruduğu, devletin polisinin Çatalca'da direnen Polonez işçilerini ters kelepçeyle gözaltına alıp Ürdünlü sermayeyi kolladığıdır. Sınıf siyaseti, Anayasa tartışmasında ilk dört maddeyi değil sermayenin ve emperyalistlerin çıkarları karşısında fiilen yürürlükten kaldırılmış olan sendika ve örgütlenme özgürlüğü, toplanma ve gösteri hürriyeti, işkence ve angarya yasası gibi maddelerini gündeme taşır. Sınıf siyaseti Can Atalay'ın özgürlüğünü savunurken sermaye düzeninin koruyucusu Anayasa Mahkemesini yüceltmez. Sınıf siyaseti kendi iç kavgalarında birkaç emniyet müdürünü tasfiye etti diye emekçi halka istibdadın sopsasını elinden düşürmeyen İçişleri Bakanlığına övgüler düzmez.

Sınıf siyaseti bakış açısı yarı askeri rejimin, sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarını koruyan, işçi sınıfına karşı, kadınları, Kürtleri, Alevileri ezen keyfi ve baskıcı bir istibdad rejimi olduğunu kolaylıkla görür. Dolayısıyla bu yarı askeri istibdad rejimine karşı bu rejimden fayda sağlayan sermayeyle ve emperyalistlerle ittifak yapmaz. Onlardan ve uşaklarından medet ummaz. Sınıf siyaseti istibdadın iç kavgasından umutlanmaz. Sınıf siyasetinin tek umudu işçi sınıfının giderek yükselen ayak seslerindedir.

Armağan Tulun

Polonez direnişinin en önündekiler: Korku ölüme, cesaret zafere götürür diyen emekçi kadınlar

"Direnin dostlar, haklılara korku yok!", "Direnin dostlar, işçilere korku yok!", "Korku ölüme, cesaret zafere götürür!" Bunlar, Polonez direnişinde 20 Ağustos'ta düzenlenen slogan yarışması için bulunan sloganlardan bazıları. O gün çadırda yarışma kısmı rafa kalkmış, direnişin bağrından çıkan sloganlar hep birlikte coşku ve neşe içinde atılmıştı. Bu sloganların çadırda atıldığı ilk günden sonra da tıpkı o güne kadar olduğu gibi Polonez işçileri, bu sloganların hakkını fazlasıyla verdiler, iki ayı aşkın süredir korku nedir bilmeden mücadele ediyor, cesaretlerini de dosta düşmana gösteriyorlar. Hele bu mücadelenin en önünde dövüşen emekçi kadınlar!

Daha direnişin ilk haftasında, Cumartesi günü kapının önünde ilk biber gazını yediğimiz gün, yani Polonez işçilerinin, patrona kalkan olduğu için polisle ilk kez karşı karşıya geldikleri gün, sözde değil gerçekten de en önde, polisin karşısında işçilerin en önünde duran bir kadın arkadaşımız dönüp "Kadın olduğumuz için bize dokunmazlar, dokunamazlar değil mi?" diye sormuştu. Sonra? Sonrası malum. O gün gaz yedik, ilerleyen günlerde dokunmak ne kelime, emniyet müdürü çevik kuvvete "saldırım" talimatı bile verdi. Çevik kuvvet ve özel tim polisleri işçilerin boğazını sıkı, yerlerde sürükledi, ters kelepçe ile gözaltına aldı. İşçilerin kiminin kolu bacağı kırıldı, kiminin belinde çatlak oluştu, kiminin omurgası yaralandı, kimi saldırılar sırasında baygınlık geçirdi, fenalaştı. Kadın işçilere müdahale için kadın polisler getirildi, onların gücü yetmeyince erkek polisler de kadın işçilere müdahale etti. Sonra mı? Sonrası gurur! İlk Cumartesi günü o soruyu soran kadın arkadaşın kelimeleriyle söyleyecek olursak, "Yıkılmadık, daha da güçlüyüz!"

Polonez işçileri bugüne kadar kazanmak için ne yapması gerekiyorsa onu yaptı, bu yolda karşı karşıya kaldığı her saldırıyı göğüsledi, bir adım geri adım atmadı. Her saldırı işçilerin direncini kıracağı yerde öfkeyi biletti. Her saldırıdan sonra daha da inançlı bir şekilde tekrarlandı bu mücadelenin sadece bir ekmek davası olmadığı, bir onur haysiyet mücadelesi de olduğu. İlk atılan 13 işçi arkadaşlarına sahip çıkmak için eylemlerine başlamıştı Polonez işçileri ve her saldırıdan sonra "ne olursa olsun arkadaşlarımızı bırakmam" sözleri daha da kararlı şekilde çıktı ağızlarından. Ve slogan söylendiği gibi haklılara korku yoktu, işçilere korku yoktu, emniyetin ne olacak ki müdahale edince çil yavrusu gibi dağılacaklar dediği emekçi kadınlara korku yoktu.

Polis saldırıları sadece sert değildi aynı zamanda fabrikanın iki kapısının önünde verilen mücadelelerde polis bilinçli bir şekilde başörtülü işçi kadınların başörtüsünü açacak şekilde müdahaleler yaptı. Buyurun "benim başörtülü bacım..." sözleriyle emekçi halkı bölmeye çalışan iktidarın ikiyüzlülüğüne karşı Polonez işçisi ablamızın sözleri: "Başörtülü ablaları ayak altına verdiler. Biz anneyiz, biz bacıyız, biz kardeşiz. Bir anne, bacı, kardeş böyle yerlerde sürüklenmez." Ve bu bilinçli saldırılara rağmen bizim başörtülü başörtüsüz bacılarımız sinmek bir yana daha da güçlü çıktı sermayenin, onlara kalkan olanların karşısına. Polonez çadırında anıldığı adıyla bir şafak operasyonu ile emniyet, yüzlerce polisi işçilerin üzerine saldırdığı sırada, kol kola girdiği, birbirine kenetlendiği kadın erkek tüm işçi arkadaşlarına cesaret vermek için bir işçi ablamız Yunus peygamberin okyanusun ortasında bir balığın karnındayken oradan çıkmak için okuduğu duayı yüksek sesle okuyor, alacakaranlığı onun sesi yırtıyor, sanki savaş meydanında edilen yeminler gibi herkesin mücadele azmini, inancını tazeliyordu. Diğer kapıda aynı dakikalarda başka bir işçi kadın, zincirlendiği arkadaşından koparıp kendisini gözaltına almaya çalışan polise "Ben Türk kadınıyım, gücünüz bana kolay kolay yetmez" diye bağırıyordu. Bir başka anda, işçiler fabrikanın önündeyken, burası yol kapatamazsanız müdahale ederim diyen polise karşı kadın işçiler, "15 Temmuz'da sokağa dökülün demeyi biliyordunuz" diye haykırıyordu. Böyle sayısız örnek var Polonez işçisi kadınların bugüne kadar yarattığı. Hepsinin ortak ve en önemli noktası, kadınların mücadelenin kritik bir anında korkusuzca öne çıkması, diğerlerine cesaret ve güç vermek için inisiyatif alması. Polonez direnişine kadınların damgasını vurmasının sebebi direnen işçilerin çoğunluğunun kadın olması değil. Polonez bir kadın direnişi değil. Polonez bir iş, aş, hürriyet, onur, haysiyet mücadelesi. Ve bu mücadeleye emekçi kadınlar, her barikatta, her kavga en önde saf tutarak, en kritik anlarda görev almak için öne çıkarak, direnişin moral gücü anlamında da öncülüğünü yaparak damga vuruyor! Selam olsun Polonez'de en öne çıkan emekçi kadınlara! Ve elbette selam olsun, onların öncülüğünde, onlarla omuz omuza mücadele etmekten gurur duyuyoruz diyen Polonez işçisi erkek yoldaşlarımıza, kardeşlerimize!

Lübnan'da ve Filistin'de direniş kazanacak!

İnsanlığın baş belası ve Batı Asya (Ortadoğu) halklarının kanlı bıçaklı düşmanı olan İsrail Siyonizmi, ABD emperyalizminin desteğiyle bölgede terör estirmeye devam ediyor. El Aksa Tufanı'nın yıl dönümü yaklaşırken, Gazze'deki İsrail saldırınlığı, sadece Filistin dostlarının değil, bir dizi uluslararası kurumun da saptadığı üzere bir soykırım niteliği kazandı. Filistin'in bir diğer parçası olan Batı Şeria'da da son dönemde İsrail operasyonları gitgide daha kanlı bir hâl alıyor. Savaşın en yeni cephesi ise, şimdiye kadar nispeten düşük yoğunluklu ilerleyen Lübnan oldu.

Durumu daha iyi anlamak için hatırlatalım. Bir dizi mezhebin ve dinin bir arada bulunduğu Lübnan'da, en özet biçimde söylemek gerekirse en güneyde, yani İsrail'in işgal altında tuttuğu Filistin topraklarının kuzey sınırında Şii halk, orta bölgelerde başta Maruniler olmak üzere Hristiyanlar, en kuzeyde ise Sünniler çoğunlukta. Dolayısıyla, en başta bir Şii örgütü olan Lübnan Hizbullahı (Türkiye'de özellikle 1990'larda kontrgerilla operasyonlarının bir parçası olan Hizbullah ile karıştırılmaması, iki örgütün isim benzerliği dışında hiçbir ilişkisi yok), Siyonistlerle burun buruna olan Güney Lübnan bölgesinde en çok ağır-

lığa sahip olan güç. Dahası, bir dizi tarihsel sebeple klasik anlamda bir ordudan ziyade bir çeşit polis gücü işlevi gören Lübnan ordusunun güçsüzlüğü karşısında, Güney Lübnan'daki uzun süreli İsrail işgalini bitirmek için 2000 yılında İsrail'i adeta kovlayan, 2006'daki yeni işgal girişiminde yine Güney Lübnan'da yenen de Hizbullah'ın askerî birlikleri olmuştur. Lübnan ordusunun güçsüzlüğü ve Hizbullah'ın bu özel coğrafi ve askerî konumu birleşince, Hizbullah son on yıllarda İsrail'e karşı Lübnan'da vatan savunmasını da büyük oranda üstlenmiş bulunuyor. Bu misyonun bir göstergesi de Hizbullah'ın siyasi alanında ve diğer dinî gruplarla ilişkisinde kendini gösteriyor. Örneğin Hizbullah, Kataib ya da Falanjistler olarak bilinen ve emperyalizm ile ayrıcalıklı ilişkilere sahip olan Maruniler içerisindeki siyasi güçlerin karşısında, eski Lübnan ordusu generali Mişel Avn'ın başını çektiği bir başka Maruni partisi olan Hür Yurtsever Hareket ile kırılgan da olsa bir ittifak kurarak, Lübnan siyasetindeki mezhepler arasındaki çatışma dinamiğine karşı Siyonizmin karşıtı ulusal birlik yönünde bir adım atmıştı.

Kuzeyinde yer alan ve Siyonizme son dönemdeki en büyük yenilgilerini

yaşatmış bu güce bir darbe vurmak, uzun süredir Siyonistlerin hayalidir. Siyonistlerin, Gazze'de kazanacaklarını söyledikleri "mutlak zaferi" bir türlü kazanamamaları, bir anlamda Filistinli direniş güçlerinin uzun süreli gerilla savaşına uyum sağlayarak özellikle Gazze'nin kuzeyinde tekrar tekrar baş göstermesi, Netanyahu'yu acil bir askerî başarıya muhtaç kıldı. Öte yandan, Ukrayna'da süren Rusya-NATO savaşında yaşanan gelişmeler karşısında, Siyonizmin hamisi ABD emperyalizminin ilgisinin Ukrayna'ya dönmesi riski, Netanyahu'yu hamle yapmaya zorlayan bir diğer faktördü. Siyonistlerin ellerine geçen önemli istihbaratı kullanmak istemeleri de muhtemelen bu başarıyı Lübnan'da kazanabilecekleri umudunu yarattı.

Böylece bir senedir Lübnan-İsrail hattındaki nispeten düşük ölçekli ama sistematik çatışmaların ardından geçtiğimiz ay Siyonistler büyük bir saldırı kampanyası başlattı. İsrail önce, birer gün arayla hem Hizbullah militanlarının hem de Hizbullah'ın hastaneleri ve okullarıyla bir çeşit devlet gibi hareket ettiği bölgelerdeki sivil çalışanların kullandığı çağrı cihazları ve telsizleri patlattı. Bu hamle, bir yandan örneğin Hizbullah kontrolündeki bölgede çalışan sivilleri de hedef

alan büyük bir canilik göstergesiydi. Fakat bunun ötesinde, ciddi bir istihbarat zaafına işaret ettiği için Hizbullah saflarında da bir moral bozukluğu yaratması kaçınılmazdı.

Devamında, üst üste gelen bombardımanlarla Siyonist İsrail önce Hizbullah'ın askerî liderliğinin önemli bir kesimini, daha sonra da hareketin uzun süredir lideri ve simgesi olan Hasan Nasrallah'ı katletti. Öncelikle altını çizelim, basında çizilen yanlış tablonun aksine, Hizbullah'ın siyasi liderliği büyük oranda hayatta. Siyonistler şu ana kadar cephe hattına daha yakın olan askerî liderliğe darbe vurdu. Fakat bu düzeltme, yaşananın hem Hizbullah hem de tüm Filistin yanlı güçler için önemli bir yenilgi olduğu gerçeğini değiştiriyor. İsrail'in bombasıyla düğün bayram etmekten bile utanmayan mezhepçilerin emekçi halkımızı ve direniş güçlerini "Şiidir, Sünnidir, şucudur bucadur" diye birbirine düşürme girişimlerine karşın, biz Siyonistlere sıkılan her kurşunun, atılan her bir taşın dostu ve müttetikyiz. Başta 2019 Lübnan halk isyanına karşı konumları olmak üzere Nasrallah'ın ve Hizbullah'ın siyasi çizgisiyle farklarımız ne olursa olsun, Siyonizme karşı direnen güçler, ömrünü bu davaya adanmış bir yiğit di-

reniş savaşçısını yitirmiştir. Biz Siyonizmle mücadele ederken düşen her savaşçı için olduğu gibi, bu adanmış insanın anısı karşısında saygıyla eğiliyor, Siyonizme ve emperyalizme karşı bilenen kinimizle dışlarımızı daha da güçle sıkıyoruz.

Ama yâd etmek sadece feryat etmek değildir! Bozguncular ne derse desin, ne Gazze'de ne de Lübnan'da direniş yenilmiştir. Lübnan halkının ve direniş örgütlerinin, Güney Lübnan'a girme hazırlığı yapan Siyonist İsrail'e karşı verdiği vatan savunması, Gazze'deki direnişten bile büyük olma potansiyeli taşıyor. Bize düşen her cephede Siyonizme ve onun en büyük destekçisi ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi yükseltmektir. Siyonizme kalkan olan İncirlik ve Kürecik üslerinin kapatılması için mücadele etmek ve Siyonizm'in hamisi olan NATO'dan çıkıp NATO'yu yıkmak görevleri, Türkiye'den Siyonizme vurulacak en önemli darbeler olarak önümüzde duruyor.

İran Tel Aviv'e füze yağdırdı, Demir Kubbe kevgire döndü!

1 Ekim akşamı İran füzeleri İsrail'in "başkenti" Tel Aviv'e deyim yerindeyse yağmur gibi yağdı. Bu saldırı, İran tarafından kendi topraklarında İsrail tarafından gerçekleştirilen Haniye suikastine bir yanıt olarak planlanmış, ABD'nin İran'a, saldırıdan vazgeçerse Gazze'de kesin bir ateşkes olacağı sözünü vermesi üzerine İran tarafından ertelenmişti. Geçen zamanda Gazze'de bir ateşkes sağla-

namamasına ve İsrail'in her gün Filistinlileri katletmeyi sürdürmesine ek olarak, Siyonistlerin Lübnan'a yoğun bir hava saldırısı başlatması, Hizbullah lideri Nasrallah ve yanısıra Filistin direnişinin pek çok önemli ismine suikastler gerçekleştirilmesi, İran açısından bardağı taşıran son damla oldu.

İran, saldırıda balistik olduğu söylenen yüzlerce füze kullandı. Ürdün ve Batı Şeria'dan da görü-

lebilen bu füze yağmuru karşısında İsrail'in sıklıkla övüldüğü ABD menşeli Demir Kubbe sistemi bir kevgire dönerken, füzelerin İsrail'e verilen F-35'leri barındıran Nevatim Hava Üssü'ne isabet ettiği ve Siyonist oluşumun hava gücüne de bir darbe indirdiği, en azından üssü kullanılmaz hale getirdiği iddia ediliyor.

Saldırı Filistin ve Lübnan'da olduğu kadar bölgede ve tüm dün-

yada da Filistin dostlarını sokağa döktü. Ancak rehavete mahal vermemek gerek. Zira İsrail'in hizmetinde kendi istihbaratına ek olarak tüm emperyalist ülkelerin istihbaratı, kendi ordusuna ek olarak emperyalizmin silahlı gücü var. O yüzden İran'ın füzelerini daha etkili bir boykotla, memleketteki istibdad rejimini soykırımcı İsrail'e yaptırıma zorlamayla, Socar'ın

İsrail'e petrol sevkini durdurmakla, İsrail'de iş yapan Zorlu gibi sermaye gruplarını yatırımlarını geri çekmeye zorlamakla ve Filistin halkı ile etkili bir dayanışmayla takviye etmeliyiz. Şimdi tam sırası!

İsrail ve iş birlikçilerine karşı safları sıklaştırıyoruz!

Devrimci İşçi Partisi ve onun inisiyatifi ile kurulan Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları, bir süre önce kurulan Filistin Eylem Komitesi'nin bir parçası olarak, burada yer alan çok sayıda Filistin dostu örgüt ile birlikte, bir yıldır devam eden Siyonist soykırma karşı Türkiye'de mücadeleyi yükseltiyor. Geçtiğimiz Mayıs ayında oluşturulan bu eylem birliği, Siyonist elçilik ve emperyalist ABD elçiliği gibi soykırımın doğrudan faili olan ülkelerin temsilcilikleri önünde ve diğer bazı merkezî noktalarda kitlesel eylemler düzenlemeyi başardı. Geçtiğimiz ay da, gayrimeşru İsrail devletinin Lübnan'a yönelik yoğun saldırıları ve Hizbullah lideri Nasrallah'ın katledilmesi sonrasında İsrail'in menfur konsolosluk binası önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi. İsrail'e karşı olup, istibdad rejimini Filistin konusunda eleştirmekten imtina eden pek çok mezhepçi ve tekfirci yapının, Nasrallah'ın İsrailce katline içten içe sevinip kafasını kuma gömüdüğü bir günde, Siyonizmi protesto etme vazifesi, böylece, eylem kararının hızla alınmasına rağmen kalabalık denebilecek bir katılımı yerine getirilmiş oldu. Elbette komite olarak düzenlenen eylemler, pek çok kurumun Siyonizme karşı tekil mücadelesinin yerini alamaz, fakat bu birliktelik kuvvetli bir görünür- lük sağlamak ve katılan kurumların aritmetik toplamının üzerinde bir etki yaratmak amacı bakımından bizce önemli görülmektedir. Son eylemlerle birlikte, komitenin çalışmalarını sadece eylemlerin kendisi ile sınırlamaması ve en azından bu eylemlerin İstanbul sathında kentlin işlek yerlerine yayılan bir propaganda faaliyetini de içermesi bu anlamda önemlidir.

Bu yönde Filistin dostu yapıların bir araya geldiği bir diğer platform ise Zorlu'ya Boykot Kampanyası. İl- kine göre daha az sayıda kurumun bir araya geldiği bu

birliktelik, soykırımcı İsrail ile olan kapsamlı ilişkisinden dolayı Türkiye burjuvazisinin büyükbaşlarından Zorlu Holding'e ve onun belli başlı markalarına bir boykot örgütlemek amacıyla yola çıkıyor. Eylül ayı içinde kendisini ilân eden kampanyanın hedefi, İsrail ordusuna elektrik temininden İsrail savaş araçları için aksam ve yazılım üretmeye kadar pek çok faaliyeti yürüten Zorlu'nun, İsrail'deki 1 milyar doları aşan yatırımlarını çekmesini ve işbirliklerini sonlandırmasını sağlamak. Uluslararası boyutu da olan bu kampanya henüz başlamadan Zorlu Holding bazı yatırımlarını çekeceğini açıklamış olsa da, bu hem yeterli değil hem de ortada kesinleşen bir durum yok. Kampanyanın uluslararası ayağı, uluslararası BDS hareketince yürütülüyor ve girişimler sonunda şimdiye kadar iki müzik grubu Zorlu PSM'de (Performans Sanatları Merkezi) yapılacağı ilân edilen konserlerini iptal etmiş bulunuyor.

Kampanyanın sokaktaki ilânı ise, Filistin Eylem Komitesi'nin İsrail Konsolosluğu önündeki eylemi ile aynı gün, Zorlu Holding'in İsrail Konsolosluğu'na 150 metre mesafede bulunan merkezinin önünde kalabalık bir eylemle gerçekleştirildi. Eylemde Zorlu Holding'e yatırımlarını İsrail'den derhâl çekme çağrısı yapılırken, kampanyanın yola çıktığı ilân edildi.

Atlantik'in iki yakasında Filistin'le dayanışma devam ediyor!

İsrail kana doymuyor. Yazın Hamas liderlerinden İsmail Haniye'yi şehit eden Siyonist terör, Eylül sonunda saldırılarını Lübnan'a yoğunlaştırarak önce sıradan vatandaşların telefonlarını patlattı, sonra da Hizbullah'ın lideri Seyyid Hasan Nasrallah'ı katletti.

Ancak Siyonist katillerin saldırganlığı sürdükçe hem Filistin direnişi tüm gücüyle vatanını savunmayı sürdürüyor, hem de emperyalist merkezlerde Filistin ile dayanışma devam ediyor. Geçtiğimiz bahar sonu kampüs işgalleriyle zirve yapan eylemler, yaz boyunca durgunlaşmıştı. Fakat 7 Eylül'de, yani soykırımın 11. ayında Londra, yeni bir kitlesel yürüyüşle sarsıldı. On bini aşkın eylemci, Müslüman halkların diaspora örgütlerinin ve savaş karşıtı kitle örgütlerinin önderliğinde Siyonist konsolosluğa yürüdü. Siyonist işgalin başlıca sorumlusu ve Amerikan emperyalizmin sadık müttetfiki Birleşik Krallık, 7 Ekim'den kısa bir süre sonra Filistin bayrağı açmayı bile anti-semitizm bahanesiyle yasaklamıştı. Eylemciler buna rağmen Londra sokaklarını kara- ya, kıza, beyaza ve yeşile boyamaktan çekinmedi. Eylemler esnasında altı kişi gözaltına alındı.

Atlantik'in öte yakası, emperyaliz-

min kalbi Amerika'da ise eylemler kitleselliğini şimdilik yitirmiş gözükse de dayanışma, maddi yardım kampanyaları ve kitlesel siyasi eğitim çalışmalarıyla devam ediyor. Eylül boyunca Filistin Gençlik Hareketi isimli uluslararası örgütün liderliğinde Los Angeles, New York, Austin, San Francisco gibi belli başlı büyük şehirlerde büyük toplantılarda soykırımın yıldönümünde kitlesel eylem kararları alındı. Sol örgütler, sendikalar ve ezilen halkların örgütlerinin katılımıyla gerçekleşen toplantılar, Filistin dayanışmasının koordinasyonu açısından önemli.

Genelde emperyalist ülkelerin sol ve devrimci hareketlerinin Türkiye gibi emperyalizmin boyunduruğunda yaşayan ülkelerin anti-emperyalist savaşçıları karşısında tevazu göstermesi beklenir. Ancak bu kez bu ilişki tersine dönmüş görünüyor. Yirmi küsur yıldır süren AKP iktidarı ve Erdoğan'ın görünürde Filistin'e sahip çıkması, başka etkenlerle beraber Türkiye solunun anti-Siyonist reflekslerini zayıflattı. Son dönemde Filistin'le dayanışma eylemleri, İsrail'le her türlü ilişkinin kesilmesi için boykot kampanyaları bu reflekslerin yeniden güçlendirilmesine vesile olmalıdır.

Asya

Sri Lanka'da devrimin hayaleti seçimi belirledi

Sri Lanka'da Eylül 2024 başkanlık seçimleri sonucunda, Sri Lanka Halk Kurtuluş Cephesi (JVP, Janatha Vimukthi Peramuna) örgütünün liderinin başkanlığa seçilmesi, ülkede 2015 yılından beri süregelen ekonomik ve siyasal altüst oluşun en yeni aşamasını oluşturuyor. 2019 başkanlık seçimlerinde sadece yüzde 3 oy alabilen yeni başkan Anura Kumara Disanayake, bu seçimlerde oyunu ilk sayımda yüzde 42'ye, ardından ikinci tercih oylarının da eklenmesiyle yüzde 58'e çıkardı. 1965 yılında kurulan JVP, başlarda silahlı bir devrim stratejisini savunuyordu ve ülke tarihinde önemli yeri olan iki halk ayaklanmasının önderliğini üstlenmişti. 1977 yılında seçimlere katılmaya başlayan örgüt, giderek devrimci ve Marksist bir programdan uzaklaştı. Geçtiğimiz seçimlerde burjuvazinin bir kısmı bu partiye karşı sert bir muhalefet uygulasa da, bu sefer patronlarda şaşkıncı bir sakinlik hakim.

Sri Lanka, resmi açıklamalara göre 2015 yılından beri büyük bir krizin içinde. Dış borcun 50 milyar doların üzerine çıktığı ve döviz rezervlerinin tükendiği ülkede ithalat çok yavaşlamış durumda. Oluşan arz kıtlığı yüzünden gıda ve ilaç fiyatları, Ukrayna Savaşı sebebiyle de enerji fiyatları akılalmaz biçimde artmış. Buna karşı eski başkanın

tek yapabilirdiği, arada sırada seçim ekonomisi çabalarıyla bölünen bir IMF kökenli kemer sıkma politikası olunca, 20 yıllık eli kanlı diktatör kendisini bir gece gizli gizli, pınlı pırtını toparlayamadan kaçarken buldu. Devrilen başkanın yerine devlet bürokrasisi tarafından geçirilen geçici başkan halk isyanının özünü oluşturan ekonomik koşullar ve uygulanmaya çalışılan IMF programı konusunda hiçbir değişiklik yapmadı ve kemer sıkma politikasını, bazı "demokratik" süslerle örtmeye çalışarak olduğu gibi devam ettirdi.

Sri Lanka Halk Kurtuluş Cephesi ise, seçimlere katıldığı şemsiye örgüt Ulusal Halk İktidarı (NPP - National People's Power) ile birlikte halkın bu gelişmelere tepkisinin siyasal ifadesini üstlendi. Seçim bildirgesinde yolsuzluklara karşı mücadele etme, Ulusal Yatırım Bankası kurma ve daha önceki başkanların onayladığı IMF anlaşmasını yeniden müzakere var. Yeni başkan ülkenin IMF'den gelecek paraya mutlaka ihtiyaç duyduğunu, ancak anlaşmanın düzeltilmesi gerektiğini söylüyor. Diğer programatik metinlerine bakıldığında

da da esas vurgunun, ülkenin insan kaynaklarını geliştirmeye yönelik eğitim, sağlık ve kültür harcamalarına ayrıldığı görülüyor. Dolayısıyla ortada militan bir komünist parti değil, sınıf uzlaşmacısı, Avrupa tipi sosyal demokrat bir parti var.

Patronlar için NPP tarafından düzenlenen bir toplantıda, özel mülkiyete, emperyalizm ile olan ilişkilere dokunulmayacağına dair sözler verildi bile. Eğer bu gelişmelere bizler, işçi sınıfı olarak müdahale edemezsek, bu yeni iktidar halka hiçbir şey vermeden, halkın öfkesini sönmülmendirmeye çalışacaktır. Ama her şeye rağmen, Sri Lanka halkının büyük bir isyan sonrası kitlesel olarak komünist geçmişten gelen bir siyasi güce yönelmesinin önemini küçümsemek lazımdır. Sri Lanka halkı dünyayı ikinci kez şaşırttı. Ülkenin, bu enerjisini patronlarla barışma yoluna gidecek olan yeni hükümetin karşısına çıkarması da, bu enerjiyi yeni atılımlarla destekleyerek devrimci bir alternatif yaratması da imkânsız görülmemeli.

Sungur Savran

Sri Lanka'da "Marksist" cumhurbaşkanı

İşçi sınıfı uluslararası bir sınıftır. Nasıl ülkemizde mücadelesinin her milletten memleketten insanı kapsaması gerektiğini söylüyorsak, Türkiye dışında başka ülkelerde işçilerin verdiği mücadeleleri de kendi mücadelelerimiz gibi görüp kazandıklarında sınıfımızın kazandığını, kaybettiklerinde bunun bizim de zararımıza olduğunu bilmemiz gerekir.

Hal böyle olunca, 21. yüzyılın ilk çeyreğinde kapitalist dünyayı kasıp kavuran büyük ekonomik buhranın orta yerinde yoksul bir ülkede cumhurbaşkanı seçimini bir Marksist adayın kazandığı haberine bizde de bütün sınıf bilinçli işçilerin kulak kabartması gerektiği açık. Marksist demek proletaryanın, yani işçi ve ücretli emekçi bütün kitlelerin iktidarı için mücadele eden demek. O zaman demek ki, bu yoksul ülkede işçi sınıfı iktidarı için mücadele eden bir hareketin, bir cephenin adayı seçim kazanmış. O ülkeden öğrenecek ne çok şeyimiz olabilir. Bu ülkenin adı Sri Lanka. Hindistan'ın güneyinde, Japonya gibi, İngiltere gibi bir ada ülkesi. Haydi bakalım Sri Lanka'dan bize Türkiye işçi sınıfına ne ders var?

Biz bu haberi alır almaz sosyal medyada şöyle bir mesaj paylaştık: "Ne zaman bir halk ayaklanmasının zaferinden söz etsek, bir koro 'Amerikan dizaynı' teranesine başlar. Soruyoruz: Bugün Sri Lanka'da bir solcu (Marksist deniyor) başkanın seçimi kazanması Amerikan dizaynı mı? Yoksa iki yıl önceki fotoda görülen devrimci halkın eseri mi? Ciddiyet!" (Paylaşımında bir de büyük bir halk kitesinin mücadele fotoğrafı var.)

Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelelerini on yıllardır yakından izliyoruz. 21. yüzyılın ilk yıllarında Latin Amerika'da, 2011-2013 arasında Arap dünyasında, 2019 ertesinde bu sefer hem Arap dünyasında hem Latin Amerika'da, ayrıca iki emperyalist ülke olan ABD ve Fransa'da devrimler veya büyük halk hareketleri oldu. Her defasında solda birileri çıkıyor, bir kulp buluyor. Çoğunlukla Müslüman ülke oldu mu "Amerika'nın dizaynı" diyorlar, başka ülkelerde de "bir sonuç çıkmıyor ki" diye homurdanıyorlar.

İşte Sri Lanka da 2022'de böyle devasa bir ayaklanma yaşadı. Ülkenin kaynaklarını har vurup harman savuran hükümet, pandemi sonrası koşullarda bir de Rusya-Ukrayna savaşının petrol fiyatlarında yarattığı artışla karşılaşınca aynen bizdeki gibi korkunç bir enflasyon ve dış borç karşısında çareyi halkın ümüğünü sıkırmakta buldu. Halk 100 gün boyunca adanın çoğunluğunun kullandığı Sinhala dilinde *aragalaya* (mücadele) adını verdiği bir isyan sonucunda bakanları, ardından başbakanı, en sonunda da sarayını işgal ettikleri cumhurbaşkanını def etti. Üst üste yazılar yazdık. Ancak, dedik, güçlü ve güvenilir bir işçi partisi mevcut olmadığından o aşamada patronlar sınıfı bin bir manevra ile yeni bir cumhurbaşkanı imal etti. Orduyu da işin içine sokarak halkı bir IMF programıyla iki yıl boyunca açlığa talim ettirdi.

Sonra halk nihayet fırsatını bulunca geçtiğimiz hafta bütün patron partilerinin kıçına tekme vurdu! Sri Lanka'da biri sosyal demokrat, biri Amerikancı sağcı iki güçlü düzen partisi politikada hep hâkim olmuştu. Şimdi halk bunların yarattığı duvarı deldi geçti, küçük sol partilerin kurduğu bir cephenin adayını seçti. Ulusal Halk İktidarı adını taşıyan cephenin adayı Disanayake, babası çiftçi, anası ev kadını, kendisi trenlerde sigara satmış, pazarlarda arabayla sebze satıcılığı yapmış, küçük öğrencilere ders vererek okumuş biri. Öteki adaylardan öylesine farklı ki. Şimdi değişime gelin: 2019'daki seçimde aynı cephenin aynı adayı yüzde 3 oy almış. Bu sefer ilk sayımda yüzde 42 aldı, ikinci tercih oyları eklenince oyu yüzde 58'e çıktı. Bu seçim sonucu, beş yıl içinde bu ölçekte değişim, **dünya tarihinde az görülmüş, mucize türünden bir sıçramadır.**

Bu mucizeyi kim yarattı? Polonez işçisi, Fernas işçisi, Lezita işçisi, Mersen işçisi, Eker işçisi, Elba Bant işçisi, MKB Rondo işçisi, Tarkett işçisi, As Plastik işçisi, erkeğiyle kadınıyla her sektörden mücadele eden işçisi, küçük memuru, emeklisi, domatesini, kavununu, her tür ürününü yollara meydanlara döken çiftçisi, mevsimlik tarım işçisi, iş bile bulamayan kent yoksulu, kalabalık yurttarda sürünen öğrencisi, yoksul küçük esnafı, çocuklarını besleyemeyen yoksul aile ev kadını, işte bizde enflasyonun ve baskının ezdiği bütün sınıf ve katmanların karşılığı Sri Lanka'da neyse onlar ayaklandı, dört ay devleti sus pus yaptı, bakanlara, başbakana, cumhurbaşkanına yol verdi ya, onlar yarattı, onlar! Halk isyanına, ayaklanmaya, devrime inanmayanlar, kendi umutsuzluklarından bunları gördüğünde bile değildir diye gözlerini ovuşturanlar, yeter artık!

Sri Lanka'ya bakın, devrimlerin, ayaklanmaların, halkın isyanının kudretine güvenin! Eksik olan halkta değil. Eksik varsa, kusur varsa, işçi sınıfı partisini inşa etmeyenlerde.

Biz ediyoruz. Devrimci İşçi Partisi işçi sınıfı ve halk ayağa kalktığında gur bir sesle "buradayız" diye haykıracak!

Balkanlar

Sırbistan'da emperyalist talana karşı mücadele

Geçtiğimiz Ağustos ayından beri başta başkent Belgrad olmak üzere Sırbistan'ın genelinde lityum madenlerinin bir uluslararası tekel olan İngiltere-Avustralya sermayeli Rio Tinto şirketi tarafından işletilmesine karşı dev gösteriler düzenlendi. Eylemlerde yollar, tren istasyonları ve köprüler kapatılıp trafik akışları engellendi. Yüzlerce gösterici gözaltına alındı ve üç kişi "kamu düzeni ve huzurunu bozdukları" gerekçesiyle hapis cezasına çarptırıldı. Sırbistan'ın batısındaki Yadar Vadisi, büyük lityum yataklarına sahip. 2022 seçimlerinden önce ülkede yine benzer gösteriler meydana gelmiş ve Cumhurbaşkanı Aleksander Vučić halktan gelen tepkilerin sonucunda geri adım atıp yargı üzerindeki otoritesini kullanarak Rio Tinto'nun Yadar'daki madenleri işletme ruhsatını iptal ettirmişti. Görünen o ki uluslararası tekellerin Sırbistan'daki lityum rezervlerine tekrar göz dikmesiyle birlikte mücadelenin fitili bir kez daha ateşleniyor.

Zengin lityum madenlerinden pay kapmaya çalışan tek tekel elbette Rio Tinto değil. Aynı zamanda elektrikli araç üretiminde dünya pazarında Çin ve ABD'den geri kalan AB'nin emperyalist tekelleri de talan yarışının içinde. Lityum anlaşması 2022 seçimlerinden sonra hasır altı edilmişti.

Ancak geçtiğimiz Temmuz ayında Anayasa Mahkemesi lityum anlaşması için 2022'de verilen durdurma kararını iptal etti ve bunun üzerine lityum madenlerinin işletilmesi tekrar gündeme geldi. Tesadüf bu ki Anayasa Mahkemesi'nin bu kararından yaklaşık bir hafta sonra AB'nin emperyalistleri; Almanya Başbakanı Olaf Scholz, Mercedes Benz'in CEO'su Ola Källenius, AB Komisyon Başkanı Maroš Šefčovič, Stellantis tekelinin (Fransız, Hollanda ve İtalyan tekellerinin birleşmesiyle kurulan bir şirket) CEO'su Carlos Tavares, Belgrad'a bir ziyarette bulundular. Bu ziyaretin ardından Mercedes-Benz ve Stellantis tekelleri Rio Tinto ile madenlerin işletilmesi konusunda görüşmelere başlayıp Yadar Vadisi'nin talan edilmesinde mutabakata vardılar. Çevrecilik, ekoloji konusunda dünyaya pek dersler veren Avrupalı emperyalistler,

iş kendi çıkarlarına gelince doğasına sahip çıkan Sırları "dış mihrak" ilan etmeye girişti bile!

Maden projesinin işletilmesine en başta yerli Yadar halkı karşı çıkıyor. Büyük bölümü ağaçlarla kaplı olan Yadar Vadisi, bölge halkının yerinden yurdundan edilmesinin de ötesinde topyekûn bir doğa katliamı ile karşı karşıya. Bir avuç emperyalist şirketin kâr hırsı pahasına hiçbir merkezi planlama yapılmadan, kamu sağlığını ve ortak yaşamı hiçe sayan bir doğa katliamı; toprak ve su kirliliği, yeşil alanların ve tarım arazilerinin yok edilmesi gibi birçok kalıcı riski beraberinde getiriyor. Fakat ülke çapındaki eylemler gösteriyor ki Sırbistan halkı kendilerine ait olan doğal kaynakların uluslararası tekellere peşkeş çekilip talan edilmesine izin vermez!

Madde madde İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı

• “Yeni nesil çalışma biçimleri ve sektörel dönüşümler” adı altında Esnek çalışma dayatması!

OVP'nin ilgili maddesi: “Uzaktan, kısmi ve geçici süreli çalışma ile platform çalışması gibi yeni nesil çalışma modelleri doğrultusunda, işgücü piyasasının ihtiyaçları, kadın erkek fırsat eşitliği ve iş özel yaşam dengesini gözeterek düzenlemeler yapılacaktır.”

Saldırının takvimi: 2025 yılı 1. Çeyrek

İşçi sınıfını bekleyen tehlike: Pandemi sürecinde yaygınlaşan esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaştırılması ve yasal güvenceye kavuşturulması isteniyor. Sermayenin hayallerini kurduğu esnek çalışma işçinin alın terini son damlasına kadar sömürmek demektir. Esnek çalışmada amaç işçiye patrona kâr ettirmedeği tek bir dakika dahi bırakmamaktır. Esnek çalışma krizin faturasını işçiye kesmektir. Siparişler azalınca işçiye eve gönderip siparişler arttığında işçiye mesai ücreti ödemediği çalıştırmaktır. Esnek çalışma hammadde ve ara mal tedarik zincirinde sorun çıktığında faturanın bu sorunda hiçbir rolü olmayan işçiye kesilmesidir. Esnek çalışma kafa emeğine dayalı işlerde evden çalışma adı altında evlerin de sömürü çarkına dahil olması özel yaşamların sermaye tarafından fethedilmesidir.

• “Güvenceli esneklik” adı altında kıdem tazminatı hakkını gasp etme planı!

OVP'nin ilgili maddesi: “İş Kanunu'nda sosyal taraflarla diyalog halinde yapılacak değişiklikler ve bu doğrultuda gerçekleştirilecek ikincil mevzuat çalışmaları ile işgücü piyasalarında güvenceli esneklik sağlanacaktır.”

Saldırının takvimi: 2025 yılı 1. Çeyrek

İşçi sınıfını bekleyen tehlike: “Sosyal taraflarla diyalog” ifadesini gördüğümüz yerde bilin ki kıdem tazminatına saldırıdan bahsediliyor. Kıdem tazminatı işçi sınıfının kırmızı çizgisi. Türk-İş ve DİSK'in kıdem tazminatına dokunulması halinde genel greve gitme kararları var. Dolayısıyla iktidar kıdem tazminatına saldırı planlarını açık bir dille ifade etmekten imtina ediyor. AKP iktidarı kıdem tazminatını fona devretmeyi öngören saldırı planını yıllardır “sosyal taraflarla diyalog” kılıfına sokarak kamuoyunun gündemine getiriyor. Bu konuda Hak-İş bürokratları “zaten işçilerin çoğu kıdem tazminatı alamıyor”, “kıdem tazminatını yakmamak için işçiler işyerlerinden serbestçe ayrılıp daha iyi iş fırsatlarını değerlendiriyor” gibi akıllara ziyan argümanlarla iktidarın ve sermayenin kıdem tazminatına saldırısına “sosyal diyalog” adı altında zemin oluşturuyor. Kıdem tazminatının kaldırılması, fona devredilmesi ya da herhangi bir başka formül asla tartışmaya açık değildir. Kıdem tazminatı işçi sınıfının elinde kalan tek iş güvencesidir. Patronların kıdem tazminatının caydırıcılığından şu ya da bu şekilde kurtulmaları halinde sadece işsizlik artmayacak, aynı zamanda tüm iş yerlerinde işçi sirkülasyonu görülmedik boyutlara ulaşacak, işgücü piyasasında patronların rekabet gücü artacak, sendikalaşma daha da zorlaşacak, sendikasılaşma başlayacak, ücretler seviyesi giderek daha da düşecektir.

• Enflasyon hedeflemesi adı altında ücret zamlarını baskılamak ve krizin faturasını işçi sınıfına ödetmek!

OVP'nin ilgili maddesi: “Ücret fiyat sarmalının önlenmesine yönelik asgari ücret artışlarının dezenflasyon süreciyle uyumu gözetilmeye devam edilecektir.”

İşçi sınıfını bekleyen tehlike: İşçi sınıfının zaten düşük seviyedeki ücretleri enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında daha da eridi. Asgari ücrete ara zam yapılmadı. Açlık sınırı 20 bin lirayı aştı yoksulluk sınırı 65 bin liraya dayandı. 17 bin 2 lira olan asgari ücret ve 12 bin 500 lira olan en düşük emekli aylığı emekçi halkın büyük çoğunluğunu açlığa mahkûm etti. Orta Vadeli Program ücretlerde bu erimeyi telafi etmek bir yana açlık ve sefaleti daha da derinleştirmeyi öngörüyor. OVP'nin yılsonu enflasyon tahmini TÜİK'in kimsenin inanmadığı çarpıtılmış verileriyle bile yüzde 41,5! 2025 yılı enflasyon hedefi ise yüzde 17,5! Orta Vadeli Program asgari ücret ve emekli aylıklarında geçmiş dönemin enflasyonunu değil yüzde 17,5'lük hedeflenen enflasyonu esas alacak. Asgari ücrete düşük zam yapılması tüm ücretlerin dalga dalga açlık sınırının altına çekilmesine neden olacak!

• Sosyal güvende aktüeryal dengeyi önleme adı altında EYT'yi işçinin emekçinin emeklinin burnundan fitil fitil getirmek! Sosyal güvenlik reformu adı altında sosyal güvenlik sistemini tasfiye etmek!

OVP'nin ilgili maddesi: Sosyal güvenlik sisteminde kişilerin daha çok istihdamda kalmasını teşvik eden, hakkaniyeti ve aktüeryal dengeyi önceleyen düzenlemeler hayata geçirilerek sistemin mali sürdürülebilirliği güçlendirilecektir.

Saldırının takvimi: 2025 yılı 2. Çeyrek

İşçi sınıfını bekleyen tehlike: AKP iktidarının kişilerin daha çok istihdamda kalmasını nasıl teşvik ettiğini biliyoruz. Açlık sınırına bile yaklaşmayan emekli aylıkları ile geçinmek imkânsız olduğu için çalışanlar ya emekli olmaktan cayıyor ya da emekli olduğu halde düşük ücretli ve güvencesiz işlerde çalışmaya yani istihdamda kalmaya devam ediyor. Aktüeryal denge SGK'ya daha fazla prim toplayıp daha az emekli maaşı ödemek, sağlığı giderek daha fazla paralı hale getirmek, SGK'nın daha az sağlık harcamasını üstlenmesi, emekli olma yaşının sürekli olarak yukarı çekilmesi demektir. AKP iktidarı Bilal Erdoğan'ın “kandırıldık” dediği EYT yasasına rağmen aktüeryal dengeyi sigortalılar aleyhine bozmaya devam ediyor. AKP, yıllardır uyguladığı politikalarla emekliyi sefaletle mahkûm etmekle kalmamış, genç kuşaklar için emekliliği bir hayal haline getirmiştir. İktidarın dünyada ortalama 3-4 aktif işçinin bir emekliyi finanse ettiğine yönelik söylemi düpedüz yalandır! Türkiye'de 1,7 aktif işçi bir emekliyi finanse ediyorken Belçika, Fransa, İtalya gibi Avrupa ülkelerinde bu oran daha azdır. Almanya, Yunanistan, İsveç ve İspanya gibi ülkeler de aşağı yukarı Türkiye gibidir. EYT yüzünden SGK'nın iflas etmekte olduğu da yalandır! Türkiye'de EYT çıkmasına rağmen SGK bütçesinden emekli aylıklarına ve sağlık harcamalarına ayrılan kaynaklar o kadar kısılmıştır ki SGK gelirlerinin giderleri karşılama oranı yüzde 99,5'a kadar yükselmiştir.

Orta Vadeli Program'da emekçi halka kemer sıkıtma, ülkenin kaynaklarını tefeciye aktarma bütçesi!

Orta Vadeli Programla ilgili en çok tartışılan konular 2025'te yüzde 17,5'lük enflasyon hedefinin ya da yüzde 4 büyüme oranının tutturulup tutturulamayacağı üzerinde yoğunlaştı. Gerçekten de son yıllarda iktidar hiçbir hedefini tutturamadı. Enflasyon başta olmak üzere hedefler zaman geçtikçe hep olumsuz yönde

revize edildi. Ancak esas tartışılması gereken konu bu değil. Orta Vadeli Program'ın özellikle devlet bütçesi ile ilgili kısmındaki rakamlar ve öngörüler İngiliz Mehmet'in halka kemer sıkıtıp ülkenin kaynaklarını faiz olarak tefecilere aktaracağını itirafı niteliğinde. Bunun için Genel Devlet Dengesi tablosundaki gelir ve giderle-

re bakmak lazım.

Gidişatı iyi görebilmek için de enflasyon etkisi dolayısıyla toplam rakamlardan ziyade gelir ve giderlerin GSYİH'ye (milli gelire) oranına odaklanmak gerekli. Bu şekilde baktığımızda kemer sıkımayı vergi gelirlerinde ve faiz dışı harcamalarda görmek mümkün. Faiz dışı harcamaların tamamı milli gelire oranlandığında düşüyor. Vergilerin GSYİH'ye oranının ise 2024'te yüzde 17,1'den 17,4'e çıktıktan sonra 3 yıl içinde yüzde 18,3'e kadar yükseleceği öngörülüyor. Faiz dışı harcamaları ise azalıyor. Yani devletin geliri artacak gideri azalacak. Peki bu fazla gelir nereye gidecek? Faize! Faiz

harcamalarının milli gelire oranının 2023'te yüzde 2,9'dan 2024'te yüzde 3,1'e çıktığını 2025 yılında bu orana 0,2 puan daha eklenerek yüzde 3,3'e yükseleceğini görüyoruz. 2027 yılına kadar da faiz ödemelerinin GSYİH'ye oranının yüzde 3,1'in altına inmeyeceği toplam faiz ödemelerinin 2,5 trilyon lirayı aşacağı öngörülüyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

İşçi düşmanı OVP çöpe! İngiliz Mehmet Go Home!

Kıdem tazminatının gaspına, esnek çalışma dayatmasına, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesine geçit yok!

Krizden çıkış için işçi sınıfının geçiş programı: İşsize iş, herkese aş, emekçi halka hürriyet!

• Enflasyonla mücadele için ücretlere değil fiyatlara baskı!

• Ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam (eşel mobil)!

• Aracının tefecinin kazandığı hal sistemi kaldırılmalı! Büyük marketler kamulaştırılmalı!

Fiyatlarda devlet kontrolü! Üretici köylüye destek! Gıdada bolluk ve ucuzluk için tarım kooperatifleri ve devlet çiftlikleri!

• İşten atılmak yasaklansın! Ücretlerde kesinti, esnek çalışma olmaksızın iş saatleri azaltılmalı!

Mevcut işler çalışan nüfusa paylaştırılmalı!

• Küçülme adı altında, konkordato ya da iflas ilan ederek, sendikal sebeplerle işçi çıkartan işletmeler işçi denetiminde kamulaştırılmalı!

• Vergide adalet için temel ihtiyaçlardan KDV alınmasına son! Yoksulluk sınırına kadar işçi ücretlerinden alınan gelir vergisi sıfırlansın! Kurumlar vergisi arttırılmalı! Para babalarına servet vergisi!

• SGK işçi yönetimine! En düşük emekli aylığı asgari ücret seviyesine!

• SGK gelirlerini arttırmak için kayıt dışı istihdamla mücadele! Ücreti asgariyden gösterip fazlasını elden veren ve düşük prim yatıran patronlara hapis cezası!

• Dış borç ve küçük tasarruflu hariç iç borç reddedilsin! Temel ihtiyaçlar için harcanmış kredi kartı borçları silinsin!

• Faize değil emekçiye, emekliye, sağlığa, eğitime bütçe!

• Bankalar kamulaştırılmalı! Tek devlet bankası merkezi planlama!

• Fabrikalar bankalar devletin devlet işçinin olacak!

• Sermaye iktidarına son! Çözüm işçi emekçi hükümetinde!